

resurse

Nr. 50 - 2021

spirituale

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

CUM SĂ RĂMÂI STATORNIC ÎNTR-O CULTURĂ MEREU ÎN SCHIMBARE

Prin vale

George Wood | 3

Socializare nefuncțională

Scott Hagan | 4

Statornicie în misiune în era furiei

Dr. Ed Stetzer | 6

**Cum să-i abordezi pe cei nemântuiți
din a doua generație**

Joseph Lear | 10

O alegere imposibilă

John Davidson | 12

**De ce lucrarea cu femeile
trebuie să fie mai profundă?**

Kay Burnett | 14

Ocupație și plictiseală

John Davidson | 16

O metodă mai eficientă de a sluji celor săraci

R. Dale Stephens Jr. | 18

Cum să îi abordezi pe cei din generației Z

Will Jones | 22

Noua realitate

Joel și Mellisa Quinosp | 24

**De Anul Nou: cum să profiți
de șansa unui nou început**

Steve M. Pike | 26

Schimbă-ți perspectiva asupra poziției de lider

Steve Donaldson | 27

Patru sfaturi pentru o predicare mai eficientă

Rich Wilkerson | 28

Influența experienței

G. Robert Cook Jr. | 29

**O soluție penticostală la problema
provocărilor științei**

George Paul Wood | 31

**Galileea primului secol:
Contextualizarea lui Isus**

Marc Turnage | 32

Valoarea unei Biblii de studiu

Bob Novac | 34

**Despre Mileniu (Împărăția de o mie de ani)
și vremea sfârșitului**

H. Maurice Lednicky | 35

**Cum să duci misiunea până la capăt
într-o cultură mereu în schimbare**

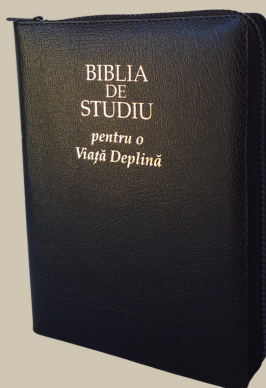
Edgar Reed | 39

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro

www.liferomania.ro

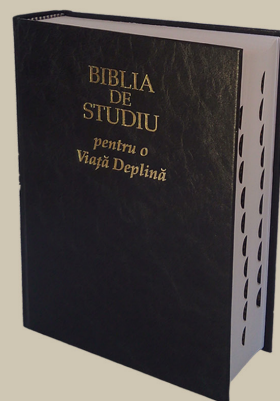
BIBLIA DE STUDIU pentru O VIAȚĂ DEPLINĂ

Este destinată să te ajute ca să câștigi o înțelegere mai complexă a Cuvântului lui Dumnezeu prin care să poți crește în dragoste, în curăție și credință față de Domnul Isus Hristos.

Caracteristicile speciale și auxiliare ale Bibliei:

1. Note de studiu
2. Articole
3. Introduceri la cărțile Bibliei
4. Indicatori tematici
5. Tabele
6. Hărți
7. Indice de subiecte
8. Concordanță

Disponibilă în ediție cartonată, în piele în mai multe variante de culori, cu auriu și fermoar.

Colectivul de redacție:

Redactor Șef: Daryl Erickson
Traducător: Monica Moricz
Editor: Monica Moricz
Tehnoredactor: Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

ISSN 1454 - 1750

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

PRIN VALE

de George P. Wood

În Psalmii 23, David se roagă la un moment dat zicând: „chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții” (NTR). Traducătorii contemporani cred că „umbra morții” este un idiom ebraic. În câteva traduceri mai noi din engleză, expresia a fost tradusă valea „întunericului”(NIT și NET) sau „întunericului adânc”(ESV).

Cu toate că prețuiesc valoarea argumentelor acestor traducători, încă prefer vechea traducere King James a acestei expresii. În primul rând, fiindcă este mai poetică. Iar poeticul surprinde în acest caz un adevăr important: uneori moartea își aruncă umbra peste călătoria vieții. Întunericul devine evident și ajungem să tremurăm din pricina frigului care-l însoțește.

În prima jumătate a anului 2020 am resimțit această realitate. Națiunea noastră a umblat – de fapt încă umblă – prin valea umbrei morții. Chiar acum în timp ce scriu, avem la activ 125 de mii de americani decedați de COVID-19. Călătoria lor s-a încheiat în vale. Însă alte câteva milioane se află în tranzit, îngrijorați din pricina pandemiei și a crizei economice ce vine în urma ei.

Apoi mai e și asasinarea lui George Floyd. Moartea lui, înregistrată video și trimisă pe rețelele sociale, a stârnit proteste pe întreg

cuprinsul Statelor Unite, însuflețite de furia iscată din pricina persistenței rasismului și nedreptății. Aceste două nelegiuiri locuiesc în valea umbrei morții și își aruncă tentaculele prelungi peste națiune și chiar peste bisericile noastre.

Și totuși, trecând prin valea umbrei morții, David își continuă rugăciunea și spune: „nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie.” Un cioban folosește toiagul ca să-și apere oile de animalele de pradă, iar nuiaua ca să țină oile răzvrătite în frâu. Prin folosirea acestor metafore, David ne amintește că Dumnezeu nu ne protejează doar de răul din exterior, ci ne și curățește de răul din interior.

Așadar, în a doua jumătate a anului 2020, pe măsură ce umblăm prin valea umbrei morții, mai bine să ne rugăm lui Dumnezeu să-Și manifeste prezența printre noi, dându-ne credință și speranță pentru a învinge teama și dragoste pentru a birui moartea.

George P. Wood este redactor-șef al revistei *Influence*.

DURABILITATE ȘI FERMITATE ÎN CONDUCERE...

SOCIALIZARE NEFUNCȚIONALĂ

de Scott Hagan

Sunt un imigrant digital. M-am născut în 1962, iar slujba vocațională (plătită) am început-o în 1983. Am debutat în lucrare ca pastor de tineret la o biserică mare din San Jose. Rețeta succesului era simplă. Petrece zilnic o oră de părtășie cu Domnul la prima oră a dimineții. Respectă orele de lucru. Păstrează-ți biroul organizat. Fii punctual la întâlnirile de comitet.

O sarcină foarte importantă era să fiu la zi cu agenda de lucru.

Ca să reușesc, trebuia să dezvolt, să colaborez și să împărtășesc ideile mele celorlalți colegi, precum și să stabilesc și să onorez întâlnirile și angajamentele pe care le luam notându-le mai întâi pe calendar. Și toate acestea se presupune că trebuiau să aibă loc în cadrul programului de lucru care începea la 9 a.m. și se încheia la 5 p.m.

Dacă biserica era destul de mare, aveai și o secretară la recepție care prelua apelurile telefonice și nota informațiile pe bilețele pe care apoi ți le înmâna ori de câte ori treceai pe lângă biroul ei.

Dacă chiar răspundeai după program, o făceai fiindcă aveai o dispoziție excepțională și erai disponibil.

Dar asta se întâmpla doar în cazuri de excepție.

Mi-am petrecut primii 25 de ani din viață asimilând tot felul de progrese în domeniul tehnologiei. Ei bine, de fapt în jur de cinci. Deși nu le voi prezenta în ordine, acestea erau ușile de garaj cu telecomandă, cuptorul cu microunde, casetofonul pentru mașină și televizorul cu telecomandă. Și bineînțeles, cea mai tare dintre toate: geamul de mașină cu acționare electrică. În afară de acestea, nu existau prea multe noutăți care să necesite dezambiguizare. Ce știam eu pe atunci că faxul și telefonul fără fir erau pe cale să apară!

Apoi, undeva pe la jumătatea drumului în lucrarea pastorală, m-am trezit deportat pe un nou tărâm al solicitărilor digitale unde ideile și angajamentele n-aveau nicio legătură

cu programul de lucru, iar liderii au devenit, din coloniști, exploratori. În locul programului de lucru, liderul a început să parcurgă pur și simplu fiecare zi până cădea epuizat sau nu se mai putea concentra. Apoi, după câte un pui de somn, explorarea continua cu colaborare, dezvoltare de idei și conectare.

Atâta timp cât te poți concentra, ora devine irelevantă.

Am ajuns să avem o viață de slujire pastorală fără filtre. În ciuda vechilor structuri precum secretariatele și programul de lucru, începutul celor 24 de ore de accesibilitate digitală pe zi a creat o lume agitată și confuză în care liderii habar nu au dacă și când au realizat ceea ce urmăreau.

Pentru o conducerea spirituală de succes e nevoie de momente sacre de singurătate. Rețelele sociale reprezintă o provocare pentru îndeplinirea acestui ideal.

Pentru o conducerea spirituală de succes e nevoie de momente sacre de singurătate. Rețelele sociale reprezintă o provocare pentru îndeplinirea acestui ideal.

Când Cristos Își slujea turma, El era stăpân pe timpul Lui și avea un sprijin în cei doisprezece apostoli care interveneau în numele Lui și Îl ajutau să poarte povara. Cristos s-a bucurat de avantajul lipsei rețelelor sociale, a cererilor trimise pe e-mail și a apelurilor telefonice supărătoare. Oamenii transmiteau Cuvântul Său în stil vechi: prin propovăduire și trăire.

Pastorii își consumă aproape toată energia concentrându-se să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu și implicațiile acestuia pentru oamenii de zi cu zi din viața de zi cu zi. Provocarea slujbei pastorale este să transpună Cuvântul în soluții

aplicabile pentru viață. În bisericile moderne, pastorii dau relevanță acestor soluții prin intermediul perspicacității și talentului lor oratoric. Când este împărtășit cu pasiune, mesajul oferă credincioșilor claritate și creează o legătură între ei, Cuvânt și mesagerii acestuia. Membrii bisericii îi așază adesea pe pastorii care propovăduiesc mesajul pe un pedestal.

A fi slujitor presupune crearea unei conexiuni – prin împărtășirea și inițierea unor experiențe personale legate de Cuvântul lui Cristos – dar asta nu garantează crearea unei relații, a unei prietenii personale pentru toți cei care o percep astfel. Prietenii se nasc prin împărtășirea experiențelor comune, prin investire profundă din partea participanților; prietenii sunt reciproce și echitabile. Prietenii se angajează într-o relație datorită avantajelor personale pe care le oferă relațiile. Slujitorii nu pot lega prietenii semnificative cu fiecare enoriaș. Nu acesta este rolul lor; ei au responsabilitatea de a transmite Cuvântul lui Dumnezeu enoriașilor într-o manieră în care aceștia să asculte și să se simtă încurajați să lege relații în Cristos.

Dorința unui pastor pentecostal de a fi disponibil 24 de ore din 24 este o cursă inerentă în era modernă a rețelelor sociale. Slujitorii trebuie să-și gestioneze timpul pentru a fi siguri că relațiile lor profesionale sunt echilibrate, având grijă să nu-și hrănească sentimentul de superioritate sau să se epuizeze.

Un pastor pentecostal trebuie să fie transparent și autentic, dar în același timp trebuie să impună anumite limite care să-i asigure timp pentru familie, pentru studiu și meditare, însă și pentru prieteni pe care să-i aleagă pe baza abilităților lor de a contribui la calitatea vieții sale.

Preocuparea principală a pastorului trebuie să fie aceea de a-i ajuta pe credincioși să dezvolte trăsături de caracter potrivite cu viața lui Cristos în congregație și nu aceea de a deveni o caricatură de slujitor impulsivat de falsul sentiment de înrudire promovat cu atâta ușurință prin mediile de socializare.

Niciun om nu poate gestiona fluxul de informații care-i parvin fără un plan de discernere a sensului și fără un plan de acțiune. Oratorii și liderii eficienți gestionează informațiile pentru a le spori înțelegerea și a îmbunătăți luarea deciziilor. Informațiile nu ne îmbunătățesc calitatea vieții numai dacă le putem folosi și aplica în contextul slujbei, familiei și comunității. Informațiile alimentează cunoașterea și zidesc fundamentul necesar pentru înțelepciune.

Solicitările din mediile de socializare încurajează relaționarea, dar nu dezvoltă neapărat relații autentice care investesc în succesul altuia. Presiunea de a avea cât mai multe relații împiedică nivelul și calitatea relațiilor folositoare. Din nefericire, mulți oameni consideră relațiile stabilite prin intermediul platformelor de socializare ca fiind viabile, când, de fapt, acele relații sunt superficiale și lipsite de recunoaștere reciprocă.

Pentru pastori, relațiile din mediile de socializare sunt problematice și lipsite de limitele necesare îndeplinirii slujbei pastorale deoarece nu există nicio modalitate de a confirma informațiile și de a purta un dialog. Acestea au

devenit locul de desfășurare a relațiilor superficiale – unde se distribuie informații fără a se verifica dacă sunt înțelese, fără a se da feedback și fără a se ajunge la înțelegeri sau acorduri împărtășite. E nevoie să se implementeze un sistem mai bun care să reformuleze modul în care pastorii se ocupă de enoriașii lor.

De pildă, pastorii ar putea să creeze un blog pe care să-l trimită tuturor cunoscuților lor de pe Facebook decât să încerce să răspundă tuturor e-mailurilor sau solicitărilor personale. Ideal ar fi să se organizeze întâlniri periodice cu persoane care împărtășesc nevoi comune; aceste întâlniri organizate tematic pe o perioadă de 4-6 săptămâni ar trebui să aibă ca scop continuarea grupului sub îndrumarea mentorilor. Atunci pastorii s-ar putea concentra asupra altor probleme din biserică. Relațiile personale ale pastorului ar trebui să suplینească nevoile acestuia, să-i consolideze abilitățile, să susțină dezvoltarea acestuia și să contribuie la calitatea familiei lui și a vieții comunității.

Din cauza temerii de a nu fi invizibili, pastorii moderni consideră adesea că singurătatea contrazice nevoia de relaționare prin intermediul mediilor de socializare. Avem nevoie de eliberare în masă din această mentalitate până nu e prea târziu. Adevărata slujire pastorală nu poate fi digitală; trebuie să fie reală, bazată pe asociere și interacțiuni omenești. Mulțimea de prieteni și urmăritori a devenit noul rating care definește succesul și influența personală. Am văzut efectele negative ale acestuia asupra liderilor izolați și singuratici care au interpretat în mod greșit ratingurile numeroase ca fiind semnificative.

Adevărata slujire pastorală nu poate fi digitală; trebuie să fie reală, bazată pe asociere și interacțiuni omenești.

Sper că nu facem și noi aceeași greșeală cu mediile de socializare. Mediile de socializare sunt un mod extraordinar de a face reclamă, de a încuraja și chiar de a învăța. Însă parțial, niciodată integral. Ele nu vor înlocui niciodată adevărul geniu al Împărăției lui Dumnezeu: „*Urmați-mă pe mine întrucât și eu Îl urmez pe Cristos.*”

Scott Hagan este pastor principal la Real Life Church din cadrul Adunărilor lui Dumnezeu, Sacramento, California.

Cum pot acționa creștinii
într-un mod care să-L
onoreze pe Dumnezeu
într-o cultură marcată
de scindări și ostilități?

STATORNICIE ÎN MISIUNE ÎN ERA FURIEI

de Ed Stetzer

Bun-venit în era furiei, prietene! Cine ar fi crezut că tehnologia va mobiliza defectele noastre în locul calităților pe care le avem?

În urmă cu douăzeci de ani, nu accesam Google de pe telefoanele mobile pentru a căuta anumite informații. Azi, o facem din instinct. Intrăm pe internet aproape fără să ne gândim, accesând librării cu informații aproape pe orice subiect mai repede decât tastăm butoanele. Eu însumi am intrat pe internet de o grămadă de ori numai cât am scris acest articol.

Cu tehnologia de astăzi putem comunica instant și în permanență, fie că ne confruntăm cu o problemă critică, fie că vrem doar să ne satisfacem curiozitatea. Prin 1980, Compania American Express îi avertiza pe deținătorii de carduri: „Să nu plecați de acasă fără ele.” Astăzi, se pare că nu putem pleca de acasă fără să ne luăm telefoanele mobile. De cele mai multe ori, mă întorc acasă mai iute după telefon decât după portofel. Putem – și chiar trebuie – să rămânem în permanentă legătură cu prietenii, familia, colegii și lumea, evident.

Cu toate acestea, dispozitivele care ne permit să comunicăm oricând, cu toată lumea, adesea ne despart și mai mult. Tehnologia a creat posibilități de comunicare interpersonală, dar a și depersonalizat comunicarea și conflictul, înstrăinându-ne pe mulți dintre noi de vecinii noștri.

Secțiunile de comentarii de pe YouTube sunt dovezi mai concludente ale depravării umane decât toate doctrinele reformatorilor la un loc. Comunicarea în mediul online abundă în certuri, batjocuri, teorii conspiraționale, invective și o cloacă ilogică de dezinformări și sfaturi greșite. Peste tot vezi numai insulte – unele adresate creștinilor, adesea *din partea* creștinilor, din nefericire.

Comunicarea în mediul online abundă în certuri, batjocuri, teorii conspiraționale, invective și o cloacă ilogică de dezinformări și sfaturi greșite.

Trăim într-o lume în care convingerile noastre devin din ce în ce mai ciudate și chiar ofensatoare. Dar, în calitate de creștini, trebuie să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să ne călăuzească reacțiile. După cum vezi, creștinii sunt într-adevăr ținta atacurilor acestui mecanism al furiei. În orice caz, constat totodată că cei care frecventează bisericile contribuie și participă la majoritatea ostilităților și dezinformărilor din mediul online. Insultele din mediul online periclitează mărturia noastră în fața oamenilor în fiecare zi. Se pare că oamenii care pretind a fi creștini sunt adesea cei mai răi când vine vorba să răspândească informații false și inexacte.

Există într-adevăr multe probleme în lumea noastră care ar trebui să ne preocupe și unele chiar merită indignarea, ba chiar furia noastră. Urmașii lui Cristos ar trebui să jelească și să deplângă suferința și nedreptatea, chiar în timp ce susținem și ne luptăm pentru schimbarea lumii noastre.

Dar când este justificată mânia creștinului? Și când furia compromite numele lui Isus și mărturia noastră? Când suntem îndreptățiți să răsturnăm mesele schimbătorilor de bani și când nu facem decât să provocăm mai multe pagube cu supărările noastre mărunte? Răspunsurile la aceste întrebări nu sunt simple, dar ele merită a fi luate în considerare dacă vrem să fim ucenici credincioși ai lui Cristos.

Mare parte din lumea noastră pare să fie marcată de scindări și ostilități. Suntem înconjurați de ostilități, prin urmare trebuie să decidem cum să traversăm aceste ape noi și adesea periculoase. Nu noi alegem când să ne naștem sau

cu ce probleme să ne confruntăm în fiecare zi. Deși conflictul există dintotdeauna, noi trăim și slujim într-o perioadă unică. Insulte se răspândesc ca o boală în spațiul digital, iar creștinii nu sunt imuni. Cum putem răspunde la ele într-un mod care să-L onoreze pe Isus? Putem începe prin a recunoaște trei adevăruri:

Suntem înclinați spre furie

Mai întâi, oamenii au o înclinație firească spre furie. Creștinii nu fac excepție de la regulă; adevărul este că adesea contribuim la ea.

În cartea *Christians in the Age of Outrage* evidențiez povestea lui Caleb Kaltenbach care în anul 2013 a postat pe Twitter o fotografie cu o Biblie expusă în magazinul Costco. Acestuia i s-a părut amuzant și ironic faptul că Biblia a fost expusă greșit, se pare, în secțiunea cărților de ficțiune. După ce poza a primit sute de comentarii, surse importante de știri au preluat întâmplarea. Citez din carte:

„Prezentând știrea cu titlul «Costco – Biblia este ficțiune», Fox News a promovat ideea că Kaltenbach a dat în vileag o conspirație împotriva creștinilor și a Bibliei. Kaltenbach a fost chiar citat catalogând decizia magazinului de a așeza Biblia între cărțile de ficțiune ca fiind «bizară».

Imediat, *The Drudge Report* a preluat întâmplarea, iar creștinii s-au revoltat percepend situația ca pe o insultă și amenințând cu boicotul. Brusc, o eroare de etichetare care a trecut Biblia pe lista cărților de ficțiune devenise o subtilă afirmație teologică despre însăși natura Scripturii. Ceea ce se întâmplă probabil la ordinea zilei în librării a devenit o scânteie insidioasă care a dezlănțuit furia creștinilor asupra magazinului Costco.”

Kaltenbach *nu* a fost furios. El a crezut, așa cum a confirmat personalul de la Costco, că fusese o greșeală de etichetare. Dar povestea lui – prinsă în cercul vicios al insultelor – este mult mai complexă. Ei bine, Kaltenbach a fost crescut de un cuplu de același sex. El a devenit creștin, și-a schimbat perspectiva, a fost dezmoștenit în cele din urmă și ani mai târziu a fost martor la convertirea părinților săi biologici.

L-am invitat pe Kaltenbach la mine acasă și am descoperit că nu e nici pe departe un creștin indignat. Dimpotrivă e generos, grijuliu și amabil. Cartea sa, *Messy Grace: How a Pastor With Gay Parents Learned to Love Others Without Sacrificing Conviction* [Har tulburător: Cum a învățat un pastor cu părinți homosexuali să-i iubească pe alții fără să-și sacrifice convingerile] debordează de înțelepciune și – ai ghicit! – har!

Cu toate acestea, convertirea lui Kaltenbach și a familiei sale n-a fost mediatizată. Însă poza pe care a postat-o pe Tweet a fost, fiindcă oameni sunt predispuși să se înfurie. În principiu, creștinii au fost cei care au stârnit furia – furie bazată pe dezinformare. Dar cui îi pasă de realitate dacă poți să te înfurii? Ne place văpaia.

Se pare că întotdeauna e cineva gata să ațâțe văpaia furiei pe undeva. De ce? Fiindcă furia ne stârnește interesul. Este în firea noastră. Ne place să credem că noi suntem cei ofenșați cărora trebuie să li se ceară iertare sau cei care solicită scuze în numele cuiva.

O cale mai bună

În al doilea rând, *furia nu este mânie îndreptățită.* Mulți oameni nutresc furie pe care o cred mânie îndreptățită din cauză că cultura noastră le confundă adesea una cu cealaltă. Lucrul acesta este dăunător atât pentru creștini, cât și pentru lume.

Soția și fiica mea au fost reținute recent în parcare aeroportului în miez de noapte deoarece angajatul unei agenții de închiriat mașini a refuzat să le recunoască rezervarea sau să le ofere măcar o altă mașină în schimb. Neliniștea mea a crescut pe măsură ce încercam, de la sute de kilometri distanță, să caut pe cineva să-mi ajute familia. Îmi venea să-mi descarc furia pe internet celor un sfert de milion de urmăritori pe care-i am pe Twitter.

Dar Duhul Sfânt m-a ajutat să mă concentrez mai degrabă pe ce era productiv decât pe ce îmi dădea satisfacție de moment. Slaba calitate a serviciilor de relații cu clienții a agenției era frustrantă, rudimentară și lipsită de logică. Deși trebuie să admit că furia mea nu era îndreptățită. Așadar, am intrat online și am strigat politicienilor după ajutor, iar prieteni de pe Twitter m-au ajutat – în parte probabil pentru că am făcut-o cu atâta judecată.

Mândria îndreptățită ne dirijează emoțiile și pasiunea cu care ne îngrijorăm spre lucrurile care stârnesc mânia lui Dumnezeu. Dumnezeu este desăvârșit, sfânt și despărțit de păcat și stricăciune. Pe scurt, Dumnezeu este neprihănit prin însăși natura și caracterul Său. El este drept în tot ceea ce face și este. Tot ceea ce contravine naturii și caracterului lui Dumnezeu este nedrept. Iar mânia împotriva lucrurilor care încalcă natura și caracterul lui Dumnezeu este îndreptățită, fiindcă dorește lucrurile pe care le dorește Dumnezeu în dreptatea Lui.

Isus a abordat stricăciunea, suferința și nedreptatea cu îndrăzneală și întotdeauna cu o indignare și mânie îndreptățită împotriva păcatului, fără să-și piardă vreodată stăpânirea de Sine. Fiindcă este Fiul desăvârșit al lui Dumnezeu, El urăște ceea ce este împotriva caracterului Său și al Tatălui Său.

El este Același Isus care a făcut curățenie în templu: „A făcut un bici din frângerii și i-a scos pe toți afară din Templu” (Ioan 2:15).

Adesea noi dăm mânia care îl are în centru pe Dumnezeu în schimbul furiei care ne are în centru pe noi sau pe alții. Și s-ar putea s-o îndreptăm împotriva unui candidat politic, a unui pastor sau chiar a unui individ cu care ne ciocnim în spațiul rezervat comentariilor din mediul online. Angoasa și agresivitatea noastră față de cineva sunt o imitare ieftină, rapidă și păcătoasă a mâniei îndreptățite.

Mânia îndreptățită este o manifestare umilă și conștientă de propria noastră înclinație spre păcat. Dacă ne concentrăm asupra naturii și caracterului lui Dumnezeu, perspectiva asupra noastră și asupra altora se schimbă. Citește cuvintele impresionante ale lui Isus din Matei 7:5: „Ipocritule! Scoate mai întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea clar să scoți așchia din ochiul fratelui tău.”

Isus ne învață să ne uităm mai întâi înăuntrul nostru și să vedem lacunele și deficiențele noastre evidente. Pe măsură

ce lucrăm la îndreptarea lor, vom avea o viziune mai clară și vom experimenta personal neprihănirea lui Dumnezeu. Așa vom fi într-o stare potrivită ca să-i putem ajuta pe alții într-o manieră plină de dragoste, asemenea lui Cristos. Cele două atitudini depind una de alta.

Pe de altă parte, furia apare din mândrie, aroganță și lipsa conștiinței de sine ce strigă întruna: „Dar ce zici de...?” Nu-i deloc greșit să scoatem paiul din ochiul altuia – și Biblia ne spune limpede că *trebuie* să facem asta – dar numai după ce scoatem bârna din ochiul nostru.

Furia reduce la tăcere vocea subtilității și a autocugetării cu strigătele de ură și reacții sale vehemente. Orice încercare de a trata păcatele din viața altora fără a le trata mai întâi pe ale noastre este ipocrizie.

Dumnezeu Își manifestă mânia întotdeauna în contextul bunătății Sale, atrăgându-i pe oameni la pocăință și credință. Furia uită sau ignoră harul lui

Isus. Ea caută să alunge orice șansă la îndurare și har, cerând în schimb condamnarea. Furia este neiertătoare, promptă și aspră. Este o rușine că creștinii urmează adesea acest tipar cultural care presupune să te răzbuni în loc să arăți îndurare.

Construirea de punți

În al treilea rând, furia desparte, dar misiunea adună. „Războiul cultural” nu este o expresie pe care îmi place să o folosesc, fiindcă este greu să te războiești cu oamenii și să-i iubești în același timp. Dar este un adevăr dovedit că cultura s-a întors împotriva multor valori creștine. Cu alte cuvinte, în multe feluri, războiul acesta vine de multe ori fără să-l stărnim noi. Să luăm de pildă redefinirea căsătoriei, negarea adevărului universal și falsa acuzație că creștinismul a făcut lumea un loc mai rău decât unul mai bun. Adevărul este că creștinii au tot dreptul să respingă asemenea concepții. Însă putem susține adevărul fără să reacționăm cu ură față de cei cu care nu suntem de acord.

Modul în care reacționăm atunci când suntem provocați poate ajuta sau dăuna mărturiei noastre creștine. Isus ne cheamă să arătăm dragostea și bunătatea Lui, chiar și atunci când suntem acuzați pe nedrept sau bârșiți. Mă preocupă faptul că în această eră a furiei – o eră în care reacția personală față de o agresiune nu necesită o interacțiune – caracterul nostru adesea reflectă lumea, nu pe Isus.

Adesea noi
dăm mânia
care îl are în centru
pe Dumnezeu
în schimbul furiei
care ne are
în centru pe noi
sau pe alții.

Furia reduce la tăcere
vocea subtilității și a autocugetării
cu strigătele de ură
și reacții sale vehemente.

Modul în care reacționăm contează. De altfel, noi avem o cale mai bună. Creștinii au Evanghelia, cea mai bună veste dintotdeauna. Iar Evanghelia ne dă o bucurie marcată de întristare – bucuria vine din faptul că suntem conștienți de mântuirea pe care o avem în Cristos, iar întristarea din faptul că știm care este plata păcatului și vedem că oamenii tot resping singura șansă de mântuire. Și cum ne putem aștepta sau spera vreodată ca cei nemântuiți să creadă că Isus este Calea, Adevărul și Viața dacă noi îi tratăm cu dispreț?

Așadar, întrebarea este următoarea: Cum ar trebui să reacționăm acum? Răspunsul are, desigur, mai multe fațete. Unii vor și trebuie să apere libertatea religioasă. Alții se vor speri să creeze o societate în care oamenii să fie atrași de frumusețea Evangheliei. Majoritatea însă vom atrage societatea interacționând la nivel personal, nu purtând un război cultural.

Pentru a îndeplini misiunea la care ne cheamă Dumnezeu, trebuie să încetăm să ne mai înfuriem și să începem să contracarăm furia altora cu Vestea Bună a lui Isus. Dacă noi creștinii am fi mai preocupați să-i iubim pe semenii în loc să ne vărsăm furia asupra lor din pricina diferențelor care ne despart, dacă le-am arăta oamenilor îndurare în loc de condamnare, aceștia L-ar vedea pe Isus într-o lumină diferită. Sunt convins că lucrul acesta este, într-adevăr, cea mai mare provocare a zilelor noastre.

Acum, ca să fim sinceri, provocările noastre nu sunt la fel de amenințătoare ca cele pe care le-au înfruntat înaintașii noștri cu secole în urmă. Astăzi cei mai mulți dintre noi nu trebuie să ne temem că ne trage cineva în țepă. Dar riscurile pe care trebuie să le înfruntăm sunt tot mari. Trebuie să luptăm bine în acest moment pentru cauza lui Cristos și a Împărăției Sale.

Sare și lumină

E timpul să lăsăm furia deoparte și să găsim o altă cale, o cale mai bună. A arăta dragostea lui Cristos nu este doar sarcina pastorilor și a liderilor bisericii. Duhul Sfânt împuternicește orice urmaș al lui Cristos să facă la fel. Isus îi cheamă pe ucenicii Săi să fie „sare și lumină” și „lumina lumii.” În Predica de pe Munte, El spune: „Tot așa să lumineze și lumina voastră

Pentru a îndeplini misiunea la care ne cheamă Dumnezeu, trebuie să încetăm să ne mai înfuriem și să începem să contracărăm furia altora cu Vestea Bună a lui Isus.

înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să-l slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5:16).

Majoritatea oamenilor iubesc mai degrabă întunericul decât lumina. În calitate de

creștini, avem nevoie de o dietă consistentă cu Isus și Evanghelia ca să putem ține piept atracției întunericului. Din nefericire, în multe biserici studiul biblic se limitează la slujba de duminică dimineața și nu există niciun plan de ucenicizare a membrilor. Ba chiar mulți pastori ezită să abordeze interacțiunile necuviincioase din mediul online a enoriașilor lor.

Dar Isus nu se ferește de aceste lucruri. Unde vede o lacună, El o umple. Unde vede o problemă, El are grijă să o rezolve cu dragoste. El își suflecă mânecile și se apucă de treabă în cele mai grele și întunecate cotloane din inimile oamenilor ca să aducă întregire, vindecare, răscumpărare și har.

Isus ne oferă exemplul suprem a ceea ce înseamnă să trăim în neprihănire într-o lume ostilă. Petru descrie lucrul acesta astfel: „Când era insultat, n-a răspuns insultând, când a suferit, n-a amenințat, ci S-a încredințat Celui Ce judecă drept” (1 Petru 2:23).

Dacă urmăm cu smerenie exemplul lui Cristos în viața noastră, le putem arăta celorlalți credincioși calea bunătații, nu a furiei. Același Duh care L-a înviat pe Isus din morți locuiește acum în noi (Romani 8:11). El ne va da putere să depășim furia și să răspundem cu cumpătate.

Kaltenbach a suferit unele împotriviri pentru că a promovat un dialog politic. Dar el nu-și face griji din pricina negativistilor. La urma urmei, schimbarea inimilor este treaba lui Dumnezeu; a noastră este să împărtășim adevărul Lui cu îndrăzneală și cu grație.

Scriptura ne amintește că cei care provoacă dezbinări „nu au Duhul” (Iuda 19). Cei care merg în pas cu Duhul produc roadele Lui: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătața, generozitatea, credința, blândețea, înfrânarea” (Galateni 2:22-23). Evident că din lista apostolului Pavel lipsește furia. Așadar, hai să ne lăsăm umpluți de Duhul și să fim în pas cu El în loc să împrăștiem invective cu ajutorul tastelor și telefoanelor.

Isus ne cheamă să construim punți, nu să le ardem degeaba.

Dr. Ed Stetzer este profesor la Wheaton College (Illinois) în cadrul departamentului Billy Graham, la cursul de misiune, evanghelizare și biserică. Totodată, este director executiv al Centrului de Evanghelizare Billy Graham.

CUM SĂ-I ABORDEZI PE CEI NEMÂNTUIȚI DIN A DOUA GENERAȚIE

de Joseph Lear

Cum să împărtășești Vestea Bună celor nereligioși

Tu ne aduci niște lucruri ciudate la auz” i-au spus filozofii „păgâni din Atena lui Pavel când el le-a propovăduit „divinități străine”, adică pe Isus cel Înviat (Fapte 17:18-20, NTR).

Creștinii din occident trebuie să fie conștienți de faptul că situația noastră este din ce în ce mai asemănătoare cu a lui Pavel în Atena decât cu a lui Petru în Ierusalim cu ocazia Zilei Cincizecimii. Din ce în ce mai des le propovăduim nu oamenilor care îl cunosc pe David și psalmul citat de Petru mulțimii adunate cu ocazia Rusaliilor (Fapte 2:25-28). Ne străduim să abordăm oameni care, în cel mai bun caz, sunt interesați de creștinism doar fiindcă li se pare ceva exotic – ca

în cazul atenienilor care erau mereu curioși să audă ceva nou (Fapte 17:21).

Ne străduim să abordăm oameni care, în cel mai bun caz, sunt interesați de creștinism doar fiindcă li se pare ceva exotic – ca în cazul atenienilor care erau mereu curioși să audă ceva nou

Locuiesc în Iowa City, căminul echipei de fotbal Hawkeyes a Universității din Iowa. Orașul este recunoscut pentru

progresivismul său în Midwest, iar numărul celor nemântuiți de generația a doua (și chiar a treia) este în creștere. Sunt indivizi a căror părinți i-au crescut fără să le pomenească despre creștinism, darămite despre religia convențională. Cum ajungem la inima acestor oameni albi, semi-bogați și „nereligioși”?

Mai întâi, trebuie să ne debarasăm de ideea că este posibil să fi nereligios. Și creștinii, și necreștinii deopotrivă cred într-o falsă dualitate secular-religioasă. Dar toți se închină. În Iowa City, la piețe, la târgurile de artizanat și la festivalurile de artă apare câte un cititor în cărți. Susținătorii politici se înghesuie la aceste evenimente silind pe toată lumea să se gândească la speranțele lor de viitor în timp ce lumea cumpără legume, uleiuri esențiale și tot felul de bijuterii cu zodiac făcute acasă. Iowa City e înșesată de reclame pe care scrie „Eu cred în știință.” Toate acestea au de-a face cu religia.

Necreștinii de tot felul au credință, speranță și dragoste, deși – evident – nu la fel ca și creștinii. Aceștia au *credință* că piața globală și consumerismul interminabil aduc prosperitate pentru toată lumea. Au *speranță* că procesul politic democrat le asigură drepturile personale. Se *iubesc* pe ei înșiși (2 Timotei 3:2).

James K. A. Smith a scris o carte extraordinară intitulată *You Are What You Love* (Brazos, 2016) [Ești ceea ce iubești] în care descrie centrele comerciale ca fiind echivalentul occidental al templelor păgâne din antichitate. Mallurile sunt locurile în care învățăm să consumăm, să ne satisfacem dorințele, să ne *iubim* pe noi înșine. Iubirea de sine manifestată prin uzură nesfârșită afectează întreaga viață. La cluburile de noapte, ne bem propriile trupuri devenind prostituatelor de cult ale libertății individuale și satisfacției instantane. Spunem: „Acesta este trupul meu, care se dă pentru mine.”

Probabil că primul lucru pe care ar trebui să-l spunem unei persoane nereligioase este ceea ce le-a spus Pavel atenienilor: „... în toate privințele văd că sunteți foarte religioși” (Fapte 17:22). Acesta poate fi într-adevăr un lucru foarte ciudat la auz pentru ei.

În al doilea rând, trebuie să manifestăm o ospitalitate generoasă. Pavel îi admira pe atenieni, motiv pentru care a vrut să le facă cunoștință cu Isus cel înviat. Trebuie să manifestăm aceeași generozitate și la nivel relațional. Invită oameni la tine acasă. Pregătește oșpețe pentru ei. Dacă nu știi

să gătești, învață. Împarte totul cu generozitate. Convertirea lui Corneliu din Fapte 10 a fost un miracol nu doar din cauza convertirii în sine, ci și din cauză că Petru, un iudeu, a stat la masă cu unul dintre neamuri.

Eu dau oșpețe la mine acasă săptămânal. La biserica noastră, Resurrection Assembly of God, mesele săptămânale sunt vitale. Biblia ne arată în mod repetat că atunci când ne împărțim mâncarea cu alții se pot întâmpla miracole. Isus S-a revelat pe Sine la frângerea pâinii (Luca 24:30-31). De ce nu s-ar întâmpla asta din nou?!

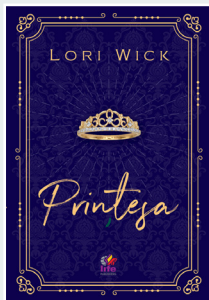
În al treilea rând, trebuie să fim sinceri. Când a ajuns în Atena, Pavel L-a propovăduit pe Isus și învierea Lui (Fapte 17:18). El n-a venit cu premii la ușă și alte tehnici de marketing inteligent ticluite. El le-a vorbit despre lucruri de „importanță majoră”. Așa cum spune Pavel în 1 Corinteni 15:1-4, Isus a murit, a fost îngropat și a înviat „conform Scripturilor”. La astfel de pasaje trebuie să medităm zilnic.

Ori de câte ori ne adunăm la biserică, noi mărturisim învierea din morți și viața viitoare. Chemăm oamenii să-și mărturisească păcatele și să fie botezați, să moară și să învieze împreună cu Cristos. Nu încercăm să momim oamenii cu cafea și gustări. Nici nu pretindem că creștinismul este suplimentul perfect pentru aspirațiile lor burgheze. Din experiența mea, oamenii nereligioși respectă sinceritatea. Ei n-au niciun respect pentru tehnicile de evanghelizare în care se exagerează lucrurile. Totuși sinceritatea noastră presupune să fim recunoscători chiar și atunci când oamenii resping Evanghelia, așa cum au făcut-o unii din Atena.

În cele din urmă, trebuie să ne rugăm cu răbdare. America seamănă din ce în ce mai mult cu Atena decât cu Ierusalim, dar un lucru pe care îl învățăm din Faptele Apostolilor este să așteptăm cu răbdare în rugăciune ca Duhul să lucreze în orice zonă geografică am fi.

Joseph Lear (doctor în Noul Testament) este pastor principal la Resurrection Assembly of God din Iowa City, Iowa, și profesor invitat la Evangel University din Springfield, Missouri.

PRINTESA

» LORI WICK

Lasă-te subjugat de fascinanta poveste de dragoste a lui Shelby și Nikolai desprinsă din paginile celui mai îndrăgit roman creștin de dragoste din toate timpurile și publicată în această ediție-souvenir de excepție.

Printesa este eterna poveste despre onoare și loialitate, dăruite de bunăvoie și răsplătite din plin.

291 p. • 14 x 20.5 cm • 35 lei

O ALEGERE IMPOSIBILĂ

Etica îndeplinirii obligațiilor financiare într-o situație de criză.

de John Davidson

Primele câteva luni ale anului 2020 au fost critice pentru întreaga lume. COVID-19 a devenit o pandemie globală care a pătruns în fiecare ungher al societății afectând stilul de viață, slujba, interacțiunile umane și închinarea.

Noul coronavirus are un impact fără precedent asupra domeniului medical, social și economic, dar nici bisericile nu sunt scutite. În imposibilitatea întâlnirilor față în față, bisericile s-au adaptat repede la slujbele online, iar atenția pastorilor s-a îndreptat spre chestiuni legate de îngrijire și compasiune.

Majoritatea liderilor bisericilor au anticipat totodată un alt impact al pandemiei: o scădere în sfera dărniceiei, care este o criză la propriu. Ca toate crizele, și aceasta a oferit claritate asupra modului în care gestionăm banii bisericii.

Întrebarea esențială este ce plătim mai întâi atunci când angajamentele financiare sunt mai mari decât veniturile? Și cu toate că este o întrebare cât se poate de practică, este în același timp și etică.

În Psalmii 37:21 scrie: „Cel rău împrumută, dar nu mai dă înapoi; cel drept însă arată bunăvoință și dă.” În Romani 13:7 scrie: „Dați tuturor ceea ce le datorați.”

Avem datoria să ne ținem de angajamentele pe care le avem față de cei cu care am încheiat contracte, față de angajați și față de familia. Știm însă că uneori realitățile economice cu care ne confruntăm ne silesc să luăm decizii dificile în privința felului în care ne gestionăm banii. Lucrul acesta este valabil nu numai în privința bugetului personal, ci și a bugetului bisericii.

Bugetele majorității bisericilor sunt împărțite în patru categorii esențiale: bugetul pentru cheltuieli cu facilitățile, bugetul pentru cheltuielile de lucrare, bugetul pentru salarii și economii.

În categoria facilităților intră ipoteca sau chiria, utilitățile și întreținerea. În categoria lucrării intră bugetele diferitelor departamente ale bisericii precum cel de misiune, de sprijin,

de acțiune și binefacerile. În categoria salariilor intră plata angajaților, taxele și alocațiile. În categoria economiilor intră banii puși deoparte pentru proiectele viitoare, precum și rezervele pentru situațiile de urgență.

Dar în perioade de criză economică, ce se întâmplă când nu-ți permiți să completezi bugetul ca să-ți plătești toate datoriile? Plătești ipoteca sau angajații? Cumperi alimente ca să le dai mâncare oamenilor înfometați din comunitatea ta sau îi susții financiar pe misionari așa cum te-ai angajat să faci?

Acestea nu sunt întrebări simple și nici răspunsurile nu sunt ușoare. De fapt, fiecare situație e unică în felul ei, așa că nu există nicio soluție potrivită pentru fiecare biserică.

Există totuși unele principii importante de ținut minte când te confrunți cu astfel de situații dificile.

Păstrează-ți calmul. Nu te panica. Rareori iei decizii bune când ți-e teamă. Aceste decizii sunt importante și influențează oameni și familii, așadar caută să decizi, nu să reacționezi.

Cere sfaturi. Rareori iei cele mai bune decizii de unul singur. Proverbe 15:22 spune: „Fără sfat, planurile dau greș, dar ele reușesc când sunt mulți sfetnici.” Sună un consilier în discernământul căruia ai încredere și asigură-te totodată că stai de vorbă cu oameni care au o relație personală cu Isus. În astfel de situații ai nevoie de rațiune și credință deopotrivă.

Renunță la ce nu este necesar. Poți renunța la orice lucruri de care nu ai nevoie. Plătește biserica pentru serviciile de întreținere a gazonului, pentru televiziune prin cablu, pentru portar și alte asemenea luxuri? La multe dintre ele se poate renunța pentru a face economii.

Oprește plățile suplimentare. Plătești sume suplimentare pentru ipotecă și alte datorii ca să scapi de ele mai repede? Pe durata acestei perioade, poți plăti numai ce e cu dreptul și lasă plățile suplimentare pe altă dată.

Concentrează-te pe misiune. Situațiile de criză ne silesc să ne concentrăm pe ce este mai important pentru biserică. A investi în ajutorarea tangibilă a oamenilor în nevoie de la nivel local și a misionarilor de pretutindeni din lume este esențial pentru identitatea noastră și ar trebuie să se afle în capul listei priorităților noastre. Dumnezeu ne va binecuvânta când vom pune preț pe misiunea Lui.

Folosește rezervele. Multe biserici au bani puși deoparte pentru zile negre și se întrebă probabil dacă este momentul potrivit să se folosească de ei. Zilele negre au sosit deja. Apelează la fondurile acelea pentru susținerea acțiunilor esențiale, pentru plata datoriilor și a salariilor. Banii aceia sunt pentru așa ceva.

Fii creativ. Plata cheltuielilor nu înseamnă întotdeauna totul sau nimic. Fie că plătești un furnizor sau un angajat, ai putea plăti jumătate sau o treime din ce i se cuvine decât să nu plătești nimic. Oricât ar fi de dificil să nu-ți poți permite să plătești integral, plata unei părți este mai bine decât nimic.

Comunică. Într-o vreme de criză financiară, este important să comunici cât mai mult. Niciodată să nu plătești o persoană sau un serviciu fără a vorbi mai întâi în particular cu cel vizat. Sună sau du-te personal la el dacă poți. Lasă-l să știe despre problema cu care te confrunți și reasigură-l că vei plăti, numai

că ai nevoie ca el să te ajute cu o soluție fezabilă. În timpul unei crize, oamenii sunt adesea flexibili și chiar vor să se ajute unii pe alții ca să reușească.

Aceasta este o situație fără ieșire. O alegere aproape imposibilă. O enigmă etică. Dacă în celelalte articole încerc întotdeauna să dau câteva soluții, în articolul acesta nu am prea multe soluții avantajoase.

Două lucruri pe care le scoate în evidență această criză, probabil mai mult decât altele, este să învățăm să fim cumpătați cu resursele noastre și să ne facem rezerve în vremuri de belșug. La urma urmei, rezervele sunt o chestiune etică.

Relatarea din Vechiul Testament despre Iosif ne arată că este înțelept ca în vremurile de belșug să ne facem rezerve care să ne susțină în vreme de nevoie. Avem responsabilitate etică de a aduna rezerve.

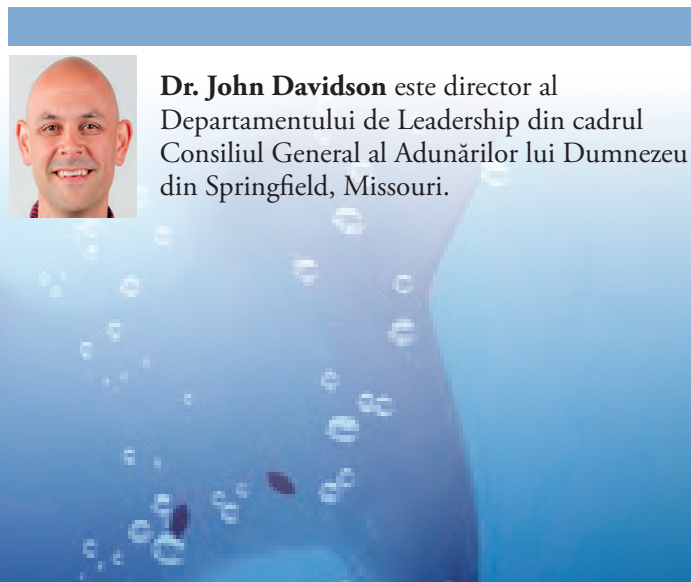
Așadar, chiar dacă acest sfat nu-ți este de ajutor acum, fă-ți o favoare și propune-ți să urmărești aceste două obiective financiare în viitor:

Stabilește să cheltuiești 90% din venitul de anul trecut, creând un tampon de 10%. Dacă venitul crește, va crește și rezerva și capacitatea de a investi mai mult în lucrare. Dar dacă nu înregistrezi creștere financiară în anul curent și chiar dacă întâmpini unele dificultăți, tot vei avea din ce să acoperi obligațiile bisericii.

Crează un fond de rezervă pe care să îl folosești în vreme de criză, la care să contribui cu regularitate și de care să ai grijă.

COVID-19 nu este prima criză care produce dificultăți economice în lume și nici nu va fi ultima. Deși nu ne dorim crize, ele vin oricum.

Ca această criză să contribuie la creșterea noastră este important să învățăm acum unele lecții financiare ca mai apoi să fim buni ispravnici ai resurselor noastre. În felul acesta, când va lovi următoarea criză, biserica va fi pregătită pentru a înfrunta provocarea.

Dr. John Davidson este director al Departamentului de Leadership din cadrul Consiliului General al Adunărilor lui Dumnezeu din Springfield, Missouri.

DE CE LUCRAREA CU FEMEILE TREBUIE SĂ FIE MAI PROFUNDĂ?

de Kay Burnett

O tânără cu carieră a intrat odată pe ușile bisericii, căutând un loc unde să se vindece și să crească spiritual. Nimeni n-ar fi bănuit trecutul dureros al acelei tinere încrezătoare și impecabil îmbrăcate. Deoarece a crescut într-o casă cu părinți alcoolici, a suferit abuzuri fizice, mentale și emoționale. În adolescență, înainte de

a se întoarce la Cristos, a fost supusă unui abuz sexual teribil care a aruncat-o în mrejele depresiei și abuzului de droguri. După ce s-a acomodat cu noua biserică, a profitat de orice ocazie ca să lege relații cu alte femei care o puteau ajuta să crească în credință.

Biserica locală nu-și poate permite să organizeze evenimente interesante, dar superficiale în cadrul lucrării cu femeile.

Nu ne putem permite ca lucrarea cu femeile din sânul bisericii locale să fie doar interesantă, nu și profundă. În fiecare săptămână, băncile bisericii sunt pline de femei care au nevoie de vindecare și creștere spirituală.

Lucrarea cu femeile trebuie să fie mult mai profundă. Și iată de ce:

Biserica este chemată să facă ucenici. Întrunirile sociale organizate și serviciile bisericești pot fi utile, dar nu sunt suficiente pentru a suplini nevoile spirituale și profunde ale femeilor.

Adevărata ucenicie presupune mai mult decât simple întâlniri. Femeile au nevoie de o viață dinamică și spirituală în Cristos care să le imprime toate activitățile de zi cu zi și propria perspectivă. Ele au nevoie de profunzime spirituală pentru a-și îndeplini multe roluri într-un mod care să-L onoreze pe Dumnezeu. Lucrarea cu femeile le poate ajuta să dezvolte o relație loială și consecventă cu Isus care să fie înrădăcinată în Cuvântul lui Dumnezeu. Cel mai bun loc unde femeile pot fi învățate de alte femei să-L urmeze pe Isus este comunitatea.

Lucrul acesta este valabil atât pentru proaspetele convertite cât și pentru cele cu vechime în pocăință, pentru femei căsătorite și necăsătorite, precum și pentru tinere, și bătrâne. Toate femeile au nevoie de ucenicie vibrantă și dătătoare de viață care să stea la baza fiecărei etape din viața lor.

Femeile au nevoie de discernământ spiritual și de o teologie sănătoasă pentru a depăși provocările culturale. Rafturile librăriilor și paginile Amazonului sunt înșesate de o pleoră de cărți pentru femei privind cum să-și trăiască viața creștină. Totuși, nu toate sunt fidele unei teologii biblice corecte.

Nu demult, câțiva bloggeri și autori foarte apreciați care scriu cărți de acest gen au luat o poziție nepotrivită privind veridicitatea și autoritatea Scripturii. Unii dintre ei promovează o perspectivă bazată pe cultură, influențând cititorii să-și abandoneze convingerea în autoritatea Bibliei.

Religiile orientale, filozofia New Age și perspectivele liberale au cucerit subtil mediile conversaționale, aruncând teologia creștină în ceață. Pentru a discerne adevărul, femeile creștine au nevoie de un fundament biblic.

La un moment dat o femeie a acceptat cu ușurință invitația unei colege de a frecventa biserica. Trecută bine de 60 de ani, a adus cu sine un amalgam de obiceiuri liturgice, de magie (cititul în cristale) și filozofie New Age. Concubinul ei o însoțea la slujbe și amândoi au început să participe regulat. Nu după mult timp, femeia s-a convertit la credința în Cristos, i-a cerut prietenului ei să se mute din

casa ei și a început să studieze Biblia cu râvnă. Avea nevoie de o teologie sănătoasă și puternică pentru a scăpa de confuzia religioasă și pentru a putea ține piept încercărilor la care o supuneau prietenii și cultura. O femeie matură spiritual s-a angajat să fie mentorul ei spiritual, ajutând-o să înțeleagă Scriptura și insuflându-i curajul de a pune întrebări dificile.

Activitățile și evenimentele superficiale nu sunt suficiente pentru a mobiliza femeile din ziua de azi să recunoască și să înlocuiască opiniile nebiblice cu adevărul lui Dumnezeu.

Femeile zdrobite au nevoie de transformare spirituală și vindecare. Deși se întâmplă să fim rănite în mii de feluri, multe femei cunosc zdrobirea specifică genului și rolurilor lor societale. Femeile pot fi zdrobite din diverse motive: avort, infertilitate, dependențe, violență domestică, abuz sexual, anxietate, probleme legate de înfățișare și multe altele.

Lucrarea cu femeile din biserica locală trebuie să le ofere acestora un adăpost unde să poată primi ajutor și vindecare, unde să poată vorbi cu alte femei despre chestiuni sensibile și unde să poată auzi mărturiile ale credințioșii lui Dumnezeu.

Autoarea Carolyn Tennant spunea: „Sufletele pierdute nu sunt doar o destinație, ci și o stare. Sufletul poate deveni un sertar nedorit.” Femeile creștine, indiferent de contextul din care provin, pot realiza la un moment dat că în sufletul lor e un talmeș-balmeș. Ele au nevoie de vindecare, transformare și eliberare din lanțurile zdrobirii. Lucrările cu femeile care abordează în profunzime aceste probleme aduc nu numai vindecare, ci și întregire și viață acestor femei într-un context sigur și de încredere.

Printr-o lucrare vie, bazată pe Cuvânt și împuternicită de Duhul, femeile pot avea parte de vindecare și transformare indiferent de modul în care au fost zdrobite și pot crește în cunoașterea și înțelegerea doctrinelor Scripturii.

Nu ne putem permite să fim superficiale. Lucrarea cu femeile trebuie să fie mai profundă.

Kay Burnett este director național la departamentul pentru femei din cadrul Consiliului General al Adunărilor lui Dumnezeu din Springfield, Missouri.

OCUPAȚIE ȘI PLICTISEALĂ

de John Davidson

Cum să fii un ispravnic credincios în orice vreme

În ultima vreme, slujitorii se confruntă cu o mulțime de solicitări. Unii sunt nevoiți să lucreze peste program din pricina pandemiei. Alții suferă din cauza reducerii activităților, iar lipsa slujbelor care să necesite prezență personală a creat un vid – însemnând că, pentru prima oară, mulți slujitori au senzația că nu

prea au ce face. Am auzit pe mulți pastori spunând că din martie până în mai au fost foarte ocupați din cauza stării de criză, dar din iunie lucrurile au luat o turnură lentă. Prea lentă.

Majoritatea cărților, articolelor și emisiunilor pe tema managementului timpului se concentrează pe

productivitate. Și acesta e un lucru bun de vreme ce toți putem fi mai productivi, iar a înțelege cum să ne gestionăm timpul este un aspect important al maturității și vieții noastre profesionale.

Dar mai există un alt aspect în ce privește managementul timpului – aspectul etic. Și asta fiindcă sunt anumite feluri în care trebuie să-ți petreci timpul și altele în care nu trebuie. Nu greșești dacă spui că timpul este resursa cea mai de preț a omului. Putem câștiga mai mulți bani, dar nu putem câștiga mai mult timp.

Sunt unii care spun că nu poți cu adevărat să-ți gestionezi timpul, ci doar să fii un ispravnic al lui. Și Biblia spune clar că a fi un bun ispravnic al timpului tău este o cerință spirituală. Iată doar un exemplu de la Pavel:

„Uitați-vă deci cu grijă cum umblați – nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, pentru că zilele sunt rele” (Efeseni 5:15-16, NTR).

Pavel nu ne oferă un ghid al productivității personale. El ne comunică faptul că răscumpărarea vremii este o activitate spirituală care are importanță pentru eternitate. Veșnicia este un timp fără sfârșit – sau, mai bine zis, un tărâm în care timpul nu există. Va veni vremea când nu ne vom mai organiza viețile în jurul timpului, dar deocamdată atâta știm.

În acest punct este util să înțelegem diferența dintre ceas și cronometru. Ceasul ne spune cât este ora. Este un instantaneu al prezentului. Cronometrul ne spune cât timp mai avem. Este un instantaneu al viitorului.

În calitate de credincioși, știm că viețile noastre nu sunt guvernate de ceas, ci de cronometru. Nu știm cât timp ne-a mai rămas, dar știm că timpul se scurge. Și cu fiecare minut care trece suntem mai aproape de revenirea lui Cristos. Lucrul acesta ar fi îndeajuns să ne stimuleze să profităm cât mai mult de timpul pe care îl avem.

Unele perioade sunt pur și simplu mai încărcate și n-ai încotro. În astfel de perioade solicitante, încearcă următoarele lucruri ca mai degrabă să-ți poți gestiona programul încărcat decât să lași programul încărcat să te gestioneze pe tine: ai grijă de sănătate făcând exerciții în mod regulat; odihnește-te când poți; împarte povara; fă-ți timp pentru familie; ține Sabatul (Sabatul nu este opțional când ești ocupat. Ci este și mai necesar în astfel de perioade.)

Dar ce putem face când nu suntem așa de ocupați? Dacă în administrarea unei afaceri avem nevoie de înțelepciune, tot de înțelepciune avem nevoie și pentru a ne gestiona timpul liber.

Ultimele câteva luni ne-au dezvăluit felul în care ne-am uitat la programele noastre încărcate pentru validare. Când nu suntem foarte ocupați, e ușor să ne plictisim, să ne simțim neproductivi, inutili și neîmpliniți. În loc să ne lăsăm pradă sentimentelor negative, iată aici câteva

modalități de a fi buni ispravnici ai timpului liber din această perioadă:

Odihnește-te. Inspiră profund și acceptă ritmul lent al lucrurilor. Odihna face parte din ritmul natural creat de Dumnezeu pentru noi. Ține Sabatul, du-te în vacanță sau ia-ți câteva zile libere doar ca să stai cu cei dragi ai tăi.

Recuperează. Fă tot ce nu ai avut timp să faci când ai fost ocupat. La începutul unei situații de criză, toate sarcinile neesențiale au căzut pe locul doi. Acum este timpul potrivit să te ocupi de ele.

Continuă să lucrezi. Pregătește-te pentru orice urmează. Creează strategii pentru ce a mai rămas din anul 2020, pune la cale un eveniment, schițează un plan pentru următoarea întâlnire sau completează-ți calendarul de predici pentru următoarele câteva luni.

Gândește. Stimulează-ți creierul în privința lucrării. Gândește-te la evenimente viitoare, procese, programe și la modul în care ți-ai putea îndeplini mai eficient misiunea atât la nivel personal, cât și la nivelul bisericii. Gândește noi idei de a sluji comunitatea. Cugetatul pare uneori neproductiv, dar timpul pe care-l petreci cugetând nu este un timp pierdut. Este o investiție în viitor.

Citește. Ia o carte care are legătură cu slujirea. Sau o carte de teologie, de ucenicie sau de leadership. Ia notițe și împăraște-le angajaților tăi sau voluntarilor. A te informa pe tema slujirii nu înseamnă timp pierdut. Ci a lua măsuri pentru a fi un lider mai bun.

Relaționează. Fă-ți timp să trimiți mesaje, să suni sau să scrii un bilet. Rareori ni se întâmplă să avem atâta timp la dispoziție cât ne-am dori ca să ne ocupăm personal de oameni, așa că profită de timpul acesta ca să o faci. Câteva cuvinte de încurajare pot fi tocmai imboldul de care cineva are atâta nevoie.

Și programul încărcat, și timpul liber ne testează capacitatea de a fi buni ispravnici ai timpului dăruit de Dumnezeu. Așadar, fie că ești ocupat, fie că te plictisești, decide astăzi să-ți folosești timpul într-un mod care te va ajuta să crești, să te îngrijești de alții și să-ți îndeplinești misiunea.

Dr. John Davidson este director de dezvoltare al Departamentului de Leadership și al Alianței pentru Învățământul Superior din cadrul Consiliului General al Adunărilor lui Dumnezeu din Springfield, Missouri.

O METODĂ MAI EFICIENTĂ DE A SLUJI CELOR SĂRACI

de R. Dale Stephens Jr.

Cum să echilibrezi capitalul social al bisericii

Esfârșit de lună. Sunt un plantator de biserici din Atlanta și stau la o masă portabilă din plastic pe post de birou. Până să fiarbă cafeaua, ascult mesajele vocale.

– Da, bună dimineața. Sun pentru că am nevoie de ajutor cu factura energiei electrice, spune o femeie.

La începutul și la sfârșitul fiecărei luni, primesc multe astfel de apeluri la biserică. Ascult fiecare mesaj vocal, mă rog și apoi răspund la fiecare apel ca să-i dezamăgesc pe oamenii deznădăjduți. Fondurile din darurile de bunăvoie sunt limitate și în majoritatea lunilor nu pot să acopăr nici măcar o nevoie financiară.

Facem tot posibilul să ajutăm, dar eșuăm. Majoritatea apelaților au nevoie disperată de ajutor financiar și mulți sunt mai săraci decât lasă să se vadă.

În timp ce închid receptorul după ultimul apel, mă apasă gândul vinovat că aș putea face mai mult. Mă gândesc la pasajul din Matei 25: „Adevărat vă spun că, întrucât n-ați făcut așa unuia dintre cei mai neînsemnați dintre aceștia, Mie nu Mi-ați făcut!” (v. 45)

Isuse, oare tocmai am închis și Te-am lăsat înfometat? Deși înțeleg că această chemare de a-i ajuta pe săraci înseamnă mai mult decât dăruirea ultimului bănuț, mă încercă gândul copleșitor că aș putea face mai mult. Cred în adâncul inimii că Dumnezeu vrea mai mult pentru cei mai vulnerabili. Totuși, împreună cu membrii bisericii noastre, sunt convins că scrierea unui cec nu este întotdeauna o soluție. Această convingere ne-a făcut să căutăm a înțelege sărăcia mai bine pentru a putea găsi o cale mai eficientă de a sluji.

Sărăcia relațională

În timp ce traversam cartierul învecinat, s-au auzit focuri de armă. Înflorat, Antoine de 10 ani s-a apropiat mai tare de mine pe trotuar.

Nu m-am putut abține să nu mă întreb ce potențial are. Când am dat colțul, a alergat în întâmpinarea unui grup de dealeri de droguri. L-am simțit pe Dumnezeu spunându-mi: „Focul de armă n-o să-l ucidă pe Antoine, dar relațiile sale, da.”

Realitatea alegerilor vitale ale lui Antoine, toate luate la 10 ani, m-a copleșit. Acea întâmplare m-a determinat să pornesc în căutarea felului în care capitalul social – rețeaua de relații de încredere care slujesc de resurse relaționale – poate influența viețile indivizilor, familiilor și comunităților.

Banca Mondială a realizat un sondaj în rândul indivizilor cu venituri mici din întreaga lume pe baza unei simple întrebări: „Ce este sărăcia?” Conform respondenților, sărăcia înseamnă să te simți singur.

Opinia aceasta ne oferă o perspectivă proaspătă. A privi sărăcia doar în termenii finanțelor este o perspectivă prea redusă. Sărăcia poate afecta spiritualitatea unui om, situația familială, emoțiile sale și multe altele.

Săracii asociază sărăcia cu sentimentul izolării. În acest aspect, biserica are multe de oferit. Prima preocupare a membrilor unei biserici ar trebui să fie ațintirea privirii oamenilor înspre Cristos. Evanghelia poate să și ridice o comunitate din punct de vedere social.

Prin propovăduirea Veștii Bune și manifestarea dragostei așa cum a făcut-o Isus, Biserica devine o rază de speranță și

un refugiu pentru cei mai vulnerabili. Transformarea inimilor și construirea relațiilor *sunt* o formă de dărnicie.

Săracii
asociază
sărăcia
cu
sentimentul
izolării.

Capitalul social

În cartea *Bowling Alone*, Robert Putnam, profesor de politici sociale la Harvard University, a scris despre provocările inegalităților sociale în America. Pe baza unor ani întregi de cercetări, el a ajuns la concluzia că declinul relațiilor uzează materialul cultural american.

Rezultatul este pierderea capitalului social. Într-o conferință pe marginea acestui subiect, Putnam a descris capitalul social ca fiind „rețeaua socială și regulile asociate precum încrederea și reciprocitatea.”

Există o altă formă de sărăcie care se dezvoltă în taină: lipsa de încredere. Pare de la sine înțeles că încrederea se năruie repede în cultura actuală. Neîncrederea se resimte grav între publicul larg, autoritățile civile și liderii religioși.

Cel mai mare nivel de neîncredere se manifestă în rândul grupului cel mai vulnerabil din comunitate: săracii. Cercetătorii din diverse domenii încep să înțeleagă rolul capitalului social ca ingredient esențial în ascensiunea socială. Putnam și alții recunosc că rețelele sociale sănătoase pe plan istoric sunt cele înrădăcinate în viața religioasă.

Cercetătorii din diverse domenii încep să înțeleagă rolul capitalului social ca ingredient esențial în ascensiunea socială.

În acest domeniu Biserica se poate impune mai bine ca o comunitate de oameni evlavioși aflați în locuri specifice pentru a influența cultura. Când facem noi ucenici, putem înălța comunitatea pe o nouă treaptă prin cultivarea încrederii, atât la nivel individual, cât și la nivel colectiv.

Lipsa încrederii

Am întâlnit-o pe Wyteria în balconul apartamentului ei. Biserica tocmai finalizase un eveniment de „adoptie a unui bloc” care presupunea adunarea gunoaielor din cartiere, un program pentru copii și o petrecere în complexul acela de apartamente. Stătea cu o prietenă și fiica ei mai mică. Wyteria avea 20 de ani și locuia într-un cămin subvenționat de stat. Tot corpul îi era brăzdat de cicatrici de la vârsta de paisprezece ani, când un grup de fete a snopit-o în bătaie și a tăiat-o cu lame de ras.

Am petrecut câteva minute schimbând remarcile obișnuite pe care și le spun în mod normal oamenii care se văd pentru prima dată și vor să se cunoască. Ziua următoare, am condus microbuzul bisericii pe lângă blocul ei și am văzut-o plângând. M-am oprit să văd ce se întâmplase. Ea mi-a povestit că tatăl ficei ei, care locuia în josul străzii, se împușcase din greșeală și murise. Am sărit din van, am îmbrățișat-o cu putere și ne-am rugat.

Durerea Wyteriei m-a frânt. La o vârstă atât de fragedă, Wyteria era deja mamă singură, traumatizată, marcată fizic de abuz și acum devastată de pierderea cuiva apropiat. Își pierduse încrederea și speranța că mai putea să i se întâmple ceva bun.

Am întâlnit această pierdere a încrederii în timpul studiilor pe care le-am făcut în domeniul adopțiilor. În timpul instruirii mele și a soției mele în cadrul acestui program, am aflat despre traumele și tragediile care îi lovesc adesea pe copii. Asistenții sociali ne-au povestit întâmplări din viața lor ca să ne introducă în context și să ne dezvolte percepția pentru a înțelege copiii din sistem. Am absolvit partea practică a programului al cărui obiectiv era cultivarea empatiei și a înțelegerii. Am auzit cursuri despre băieții și fetițele care aveau să intre în căminul nostru și despre lipsa capacității lor de a avea încredere în noi.

Toate aceste lucruri îmi aduc aminte de faptul că suntem oameni distruși într-o lume decăzută. Cu toate acestea, Dumnezeu caută să-Și exprime dragostea prin Biserica Sa. Realitățile acestea ar trebui să ne determine să ducem întreaga Evanghelie întregii lumi.

Frumusețea părtășiei

Pe la vârsta de 20 de ani am fost atras de mișcarea non-denominațională. Câțiva dintre mentorii mei m-au provocat să mă gândesc bine și să mă alătur Adunărilor lui Dumnezeu dacă convingerile mele erau în acord cu teologia și metodologia de lucrare. După o perioadă de rugăciune, am decis să urmez sfatul lor.

Abia cu câțiva ani în urmă am aflat mai clar despre determinarea Adunărilor lui Dumnezeu de a pune accent pe nevoile sufletului, păstrându-și în același timp angajamentul față de adevăratele nevoi fizice ale vieții. Suntem implicați de multă vreme în ajutorarea celor mai vulnerabili oameni din societate și propovăduirea Evangheliei prin cuvânt și faptă până la marginile pământului. Această moștenire mă face mândru de mișcarea din care fac parte și mă inspiră să transmit mai departe, cu și mai mare convingere, această cultură și moștenire oamenilor disperați și suferinzi, aducând la cunoștința fiecărui suflet încrederea și credințioșia Dumnezeului nostru.

De o vreme, abordăm evanghelizarea în funcție de nevoi. Mulți plantatori de biserici identifică nevoile comunității locale și se oferă să le satisfacă cu ajutorul banilor, evenimentelor și voluntarilor. În general, îndeplinim aceste sarcini ca ocazii unice presărate pe tot parcursul anului. Putem dezvolta în sistemele moderne ale bisericilor noastre programe de ucenicie care să utilizeze capitalul social al bisericii pentru îmbunătățirea situației familiilor vulnerabile?

Biserica locală

Putnam face referire la două tipuri de capital social: *prin alipire* (conexiune socială care ne leagă de alții care sunt asemenea nouă) și *prin construirea de punți* (conexiune socială care ne leagă de oamenii care sunt diferiți de noi).

Biserica noastră își concentrează eforturile colective în jurul acestor două concepte ca o cale de a de a sluji familiilor vulnerabile. Creăm modalități de a construi punți și a alipi familiile vulnerabile locale de biserică, creând totodată o cultură centrată pe Cristos care să le transforme gândirea. Pe scurt, viziunea bisericii este aceea de a reînnoi și transforma familiile la nivel spiritual și holistic.

În calitate de pastor, recunosc cât de importantă este cultura alipirii în biserica noastră. Prin definiție, cultura alipirii trebuie să fie înrădăcinată în dragoste (cu încredere), responsabilitate și altruism, așa cum scrie în Noul Testament. O cultură bisericească sănătoasă pune Trupul lui Cristos în poziția de exemplu și voce care să exprime neprihănirea lui Dumnezeu.

Concilierea este esențială în a ne ajuta să trecem dincolo de ajutorarea singulară și în caz de urgență la ucenicie pe termen lung. În afară de evanghelizare și mântuire, eu vreau să văd indivizii și familiile dezvoltând relații care promovează principii, comportamente, valori, oportunități și sănătate biblică.

Construirea de punți este de obicei ceea ce le lipsește cel mai mult săracilor în mobilitatea ascendentă. Mulți dintre membrii noștri și-au obținut funcțiile sau slujbele deoarece cunoșteau pe cineva din cadrul companiei la care au aplicat. Cei săraci adesea nu au parte de astfel de relații decât la cel mai de jos nivel; de carieră nici nu se pune problema. Relații sociale limitate le limitează și posibilitatea mobilității ascendente.

Acesta este doar un exemplu. Relațiile sociale joacă un rol în fiecare aspect al vieții, de la sistemul de sănătate până la sistemul de educație. Înțelegerea acestor lacune la nivelul rețelelor sociale oferă bisericii locale mai multe mijloace de a influența lucrurile pe termen lung.

Impactul comunității

Există câteva modalități incredibile de a influența comunitățile noastre prin utilizarea capitalului social al bisericii. Iată patru dintre ele pe care le poți lua în considerare:

Mai întâi, continuă să predici Evanghelia și Împărăția lui Dumnezeu mai ales în afara zidurilor bisericii.

În al doilea rând, lucrează la conectarea bisericii cu liderii comunității locale, mai ales cu liderii organizațiilor nonprofit, ceea ce e în avantajul ambelor părți. Biserica locală nu se poate îngriji de fiecare program social. În schimb poate să participe alături de alte organizații nonprofit – mai ales de cele care au la bază aceeași mentalitate și credință.

În al treilea rând, identifică liderii organizațiilor pe profit din cadrul bisericii tale și imprimă-le viziunea ajutorării familiilor vulnerabile. Există o mulțime de modalități prin care acești lideri le pot fi oamenilor de folos: instruire profesională, mentorare și predarea elementelor financiare de bază.

În al patrulea rând – modalitate preferată de mine – adoptă sau inițiază o cină comunitară cu ajutorul bisericii sau a unui grup mic într-un cartier vulnerabil.

Continuă să predici
Evanghelia și Împărăția lui Dumnezeu
mai ales în afara zidurilor bisericii.

Biserica noastră întreprinde altfel de activități pentru a relaționa și construi punți între familiile vulnerabile și Isus, un mod de viață biblic, noi oportunități și furnizori de asistență medicală. Toate sunt modalități tangibile de a-i ajuta pe cei vulnerabili să-și croiască drum în viață cu ajutorul unor relații de încredere.

Având ca scop ucenicia

În ultimii trei ani am învățat că măsura succesului este ascultarea și nu întotdeauna randamentul imediat al investiției. Am văzut mulțimi de oameni ridicând mâinile și rugându-se. Însă am mai văzut și culturi locale cufundate în sărăcie care încă au nevoie de transformare radicală.

Faptul că am văzut capitalul social din comunitățile sărace a stârnit în mine atât empatie față de vecinii mei, cât și pasiunea pentru schimbare. Astăzi înțeleg mai bine lipsa de încredere și speranță din aceste comunități.

Ceea ce ne inspiră pe noi este numele lui Isus – Emanuel – Dumnezeu cu noi. Ce ne încurajează în plus este cercetarea avantajelor capitalului social și mesajul transformator al lui Isus Cristos.

Prin adoptarea acestei teologii, cunoștințe și metodologii, noi urmăm o abordare cu adevărat orientată pe ucenicie, fără să ne limităm la a plăti niște facturi.

R. Dale Stephens Jr. este pastor principal la *Riverside Church* (Adunările lui Dumnezeu) în Atlanta.

CUM ÎI ABORDEZI PE CEI DIN GENERAȚIA Z

de Will Jones

*Patru lucruri pe care le poți face
pentru a ajuta tinerii să-și găsească propriul „motiv”*

Recent, am vizitat o ceainărie foarte populară printre adolescenți și studenți. În timp ce îmi sorbeam ceaiul de caramel cu lapte, n-am avut cum să nu văd felul în care interacționau tinerii din jurul meu.

La una dintre mese, o adolescentă conversa cu prietena ei în același timp în care scria pe Snapchat. La o altă masă, doi tipi vorbeau unul cu celălalt verificându-și tot cam la treizeci de secunde telefoanele. În ciuda distragerilor, reușeau într-un fel sau altul să discute despre dreptate socială, modă și școală.

Aceasta este generația Z, cei născuți după 1996 care sunt ocupați în permanență. Prin comparație cu tinerii născuți cu un deceniu mai devreme, membrii acestei generații petrec mai mult timp făcând teme și mai puțin timp socializând conform *Pew Research Center*. Ca

nativi digitali, aceștia abia dacă știu ce înseamnă o lume fără telefoane inteligente și rețele sociale. Probabil asta explică de ce, în ciuda programelor lor haotice, își petrec marea majoritatea a timpului liber în fața ecranului (în medie 2.5 ore în cazul fetelor și 3.5 ore în cazul băieților).

Deși este generația cea mai variată, membrii ei sunt pe cale să devină și cei mai educați, mare parte din ei fiind înscriși deja la facultăți. Sunt foarte pasionați de egalitate și problemele sociale, dar credința abia dacă se găsește pe radarele câtorva.

Barna Group dezvăluie că 35% dintre membrii generației Z se identifică drept ateți, agnostici sau „de nicio religie”. Conform studiului făcut de Barna Group, membrii generației Z sunt mai predispuși decât generațiile anterioare să fluidizeze moralitatea, convinși

că noțiunile de bine și rău se schimbă în decursul timpului. Sunt mai mici șansele ca membrii acestei generații să considere minciuna, avortul și homosexualitatea ca ceva greșit din punct de vedere moral.

Evanghelizarea acestei generații are negreșit câteva provocări unice. Totuși trebuie să ascultăm în continuare porunca lui Cristos de a merge și a face ucenici din toate neamurile (Matei 28:19). Iar împlinirea poruncii necesită mai mult decât niște mașini cu fum și leduri și muzică zgomotoasă. Din cercetările personale și discuțiile pe care le-am avut cu studenții generației Z, am ajuns la convingerea că pentru a-i câștiga pentru Cristos, trebuie să facem patru lucruri.

SĂ LE ARĂTĂM APRECIERE

Contextul acestei generații este diferit de cel al generațiilor din urmă cu câteva decenii, când mersul la biserică era ceva normal și când majoritatea oamenilor credeau în autoritatea și inspirația de natură divină a Bibliei.

Viziunea asupra lumii a majorității tinerilor de astăzi seamănă mai mult cu cultura ateniienilor din Fapte 17. Nu putem spune că tinerii aceștia cunosc Biblia și nici că merg la biserică. Dar le putem aprecia opiniile și le putem comunica termenii și principiile Bibliei la modul practic când discutăm cu ei.

Pavel le-a oferit câteva sfaturi colosenilor în privința felului în care trebuiau să converseze cu cei nemântuiți: „Fiți plăcuți și păstrați-le interesul când propovăduiți mesajul. Alegeți-vă cuvintele cu atenție și fiți gata să răspundeți oricui vă pune întrebări” (Coloseni 4:5, CEV).

SĂ CĂUTĂM SĂ-I ÎNȚELEM

Stephen Covey, autorul cărții *Cele 7 deprinderi ale persoanelor eficiente*, spunea: „Caută mai întâi să înțelegi, apoi să fii înțeles”.

Afirmația aceasta se aplică în mod cert generației Z. Punându-le întrebări și ascultându-i articulând perspectiva lor despre Dumnezeu, despre viață și lume ne ajută în mare măsură la înțelegerea rădăcinilor lor, dar și la dobândirea încrederii și respectului lor. Există o diferență între a încerca să dovedești că ai dreptate și a căuta binele celuilalt – și ei își dau seama de asta. Membrii generației Z sunt deschiși să vorbească cu oamenii care le prețuiesc punctul de vedere și le recunosc meritele.

SLUJEȘTE ÎMPREUNĂ CU EI

O trăsătură admirabilă a celor din generația Z este dorința puternică de a schimba lumea în bine. În punctul acesta se pot alia foarte bine cu Biserica.

Membrii acestei generații vor să facă parte din ceva mai mare. Putem construi relații cu ei incluzându-i în activități care urmăresc binele comunității și dându-le voie să-și folosească talentele și creativitatea și să-și demonstreze dragostea pentru Cristos.

ÎMPĂRTĂȘEȘTE MOTIVUL

Membrii generației Z sunt profund interesați de motivele din spatele alegerilor și convingerilor noastre. Sunt de asemenea interesați de istorisiri, conștienți că în lumea diversă de astăzi există multe contexte și perspective diferite. Nu-i suficient să le spunem că creștinismul este cea mai bună alegere pentru ei. Ei vor să știe de ce alegem noi să-L urmăm pe Isus.

Împărtășește-le cu sinceritate povestea ta explicându-le de ce ai decis să-L accepți pe Cristos. Relatează-le totodată povestea vieții lui Isus – Evanghelia – și motivul misiunii Sale.

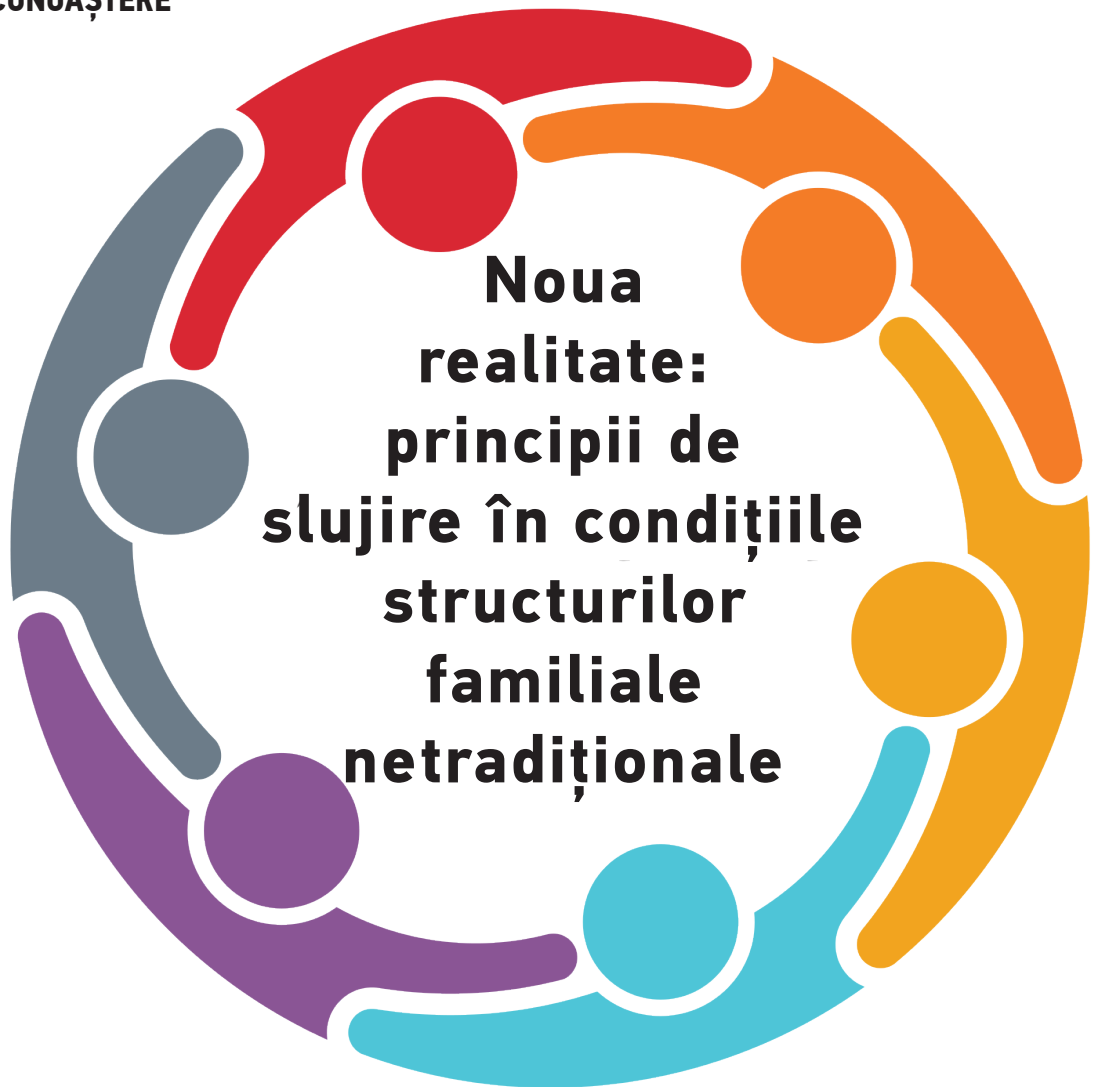
Sinceritatea și timpul pe care-l investești în ei îi poate ajuta pe tineri să găsească propriul lor motiv. Roagă-te ca Dumnezeu să le deschidă inimile când stai de vorbă cu ei și cheamă-i să facă parte din povestea eternă a lui Cristos.

Biserica are o oportunitate incredibilă de a comunica și investi în membrii generației Z, o generație care va influența și modela națiunile în anii ce vor urma. Cum vei ajunge la inima lor? Prin aceeași metodă a evanghelizării – evenimente bisericești și spectacole scânteietoare în cadrul serviciilor de închinare? Probabil că nu.

Vom ajunge la inimile lor arătându-le prețuire, căutând să le înțelegem perspectiva, implicându-i în ceea ce facem și împărtășindu-le mărturia noastră de credință.

Will Jones este fondator și orator de seamă în cadrul Awakening Ministries International în Oklahoma City. Pentru mai multe informații, accesează awakeningmintl.org.

de Joey și Melissa Quinones

Biserica trebuie să învețe cum să se poarte cu toate tipurile de familii – să fie alături de ele, să le iubească și să li-L arate pe Cristos.

Timp de secole, familia tradițională a fost constituită dintr-un tată, o mamă și copii biologici care locuiau sub același acoperiș. Astăzi, mult prea puține familii se încadrează în acest tipar. Familia tradițională a fost supusă atâtor asalturi încât structurile netradiționale au devenit noua regulă.

Conform unui studiu realizat de Pew Research Center, mai puțin de jumătate (46%) din numărul total de copii locuiesc cu ambii părinți biologici. Restul trăiesc în familii netradiționale care pot însemna o mulțime de lucruri diferite:

- cupluri necăsătorite;
- case monoparentale

- cupluri de același sex
- familii mixte
- părinți adoptivi

Aceste noi structuri familiale domină peisajul celor mai multe comunități din America. În loc să se întrebe cum să trăiască în contextul acestor schimbări culturale, Biserica trebuie să învețe cum să se raporteze la toate tipurile de familii – să fie alăturile de ele, să le iubească și să li-L arate pe Cristos.

Fiecare situație familială este diferită. Familiile netradiționale au luat naștere din diverse motive – unele păcătoase, altele nu – de care trebuie să ținem cont când slujim familiei ca întreg. Multe familii monoparentale

au rezultat în urma unor circumstanțe nefericite, precum moartea unui soț sau divorț din pricina comportamentului abuziv al unuia dintre ei. Alte familii netradiționale s-au format ca urmare a unui stil de viață păcătos: cupluri necăsătorite trăind împreună sau căsătoriile între persoane de același sex. Indiferent de circumstanțe, familiile acestea au nevoie de compasiunea lui Cristos – iar Biserica are responsabilitatea de a încerca să comunice cu ele.

Iată patru lucruri pe care trebuie să le facem atunci când slujim familiile netradiționale de astăzi:

MANIFESTĂ DRAGOSTE

Este vital pentru noi să le arătăm dragostea lui Cristos. Când a fost întrebat care este cea mai mare poruncă din Lege, Isus a menționat următoarele două: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta și cu toată puterea ta.» Aceasta este cea dintâi poruncă. A doua este: «Să-L iubești pe semenul tău ca pe tine însuși.» Nu există altă poruncă mai mare decât acestea” (Marcu 12:30-31).

Famiile netradiționale se află peste tot în jurul nostru. Dragostea noastră pentru Dumnezeu și pentru oameni ar trebui să ne determine să-i câștigăm pentru veșnicie. Aceste familii au de înfruntat adesea prejudecăți, stereotipuri false și statistici descurajante. Biserica trebuie să facă o prioritate din a-i iubi indiferent de circumstanțele în care se află.

În trecut, bisericile îi ocoleau câteodată pe creștinii care divorțau. Tragic era că adesea copiii plăteau cel mai mare preț – și mulți dintre ei ajungeau în cele din urmă să părăsească credința. Hai să nu mai facem astăzi aceeași greșală.

E drept că e mai ușor să iubești o familie care trece printr-o situație nefericită decât o familie cu un stil de viață păcătos. Cu toate acestea, putem manifesta dragostea lui Dumnezeu fără să aprobăm imoralitatea. De pildă, când un cuplu de același sex vine la biserică împreună cu copiii lor, îi putem primi cu bucurie, îi putem recunoaște ca indivizi și putem iniția conversații cu ei. Aceste gesturi mărunte pot schimba considerabil perspectiva lor asupra Bisericii și a lui Dumnezeu, făcându-i receptivi față de Evanghelie și față de posibilitatea transformării vieții lor.

FII EXEMPLU

În Efeseni 5:1-2 scrie: „Așadar, fiți urmași ai lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți și umblați în dragoste, așa cum și Cristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi, ca un dar și ca o jertfă de o aromă plăcută lui Dumnezeu.”

Cea mai bună metodă de a fi alături de aceste familii este de a-i înconjură cu oameni care îi pot influența pozitiv. Biserica trebuie să fie un model în ceea ce privește

Biserica trebuie să fie un model în ceea ce privește căsniciile și familiile evlavioase.

căsniciile și familiile evlavioase. Lucrurile acestea sunt străine de mulți părinți și copii din comunitățile noastre.

Încurajează membrii bisericii să se implice. Orice slujbă pe care o fac, în calitate de cuplu, poate provoca schimbări uriașe, bunăoară ajutorarea copiilor aflați în situații de risc, luarea de copii în plasament, inclusiv mentorarea unui adolescent.

FORMEAZĂ GRUPURI

Oamenii sunt mai receptivi când fac parte dintr-o comunitate decât stând doar printre ceilalți membri ai congregației. Prietenia credincioșilor poate să înmoaie inimi și să producă schimbări în viața acestora.

Un mod de a-i implica în comunitate este prin intermediul grupurilor mici. Asemenea grupuri oferă un sentiment de apartenență, confort, încurajare, responsabilitate și părtășie.

Alte tipuri de interacțiune socială care ajută la construirea comunității sunt și ieșirile la cafea sau prânzul luat împreună.

Isus a fost deschis să stea de vorbă cu păcătoșii și să mănânce la masă cu vameșii. Isus a încercat să arate Bisericii ce înseamnă adevărata comunitate. În ciuda felului lor de viață și a deciziilor pe care le luau, El a ales să stea de vorbă cu ei pur și simplu fiindcă erau oameni.

RĂMÂI NECLINTIT

Lumea distorsionează și corupe adesea ce Dumnezeu a creat spre slava Sa. Biserica nu poate să oscileze când vine vorba despre adevărurile Scripturii. Într-o cultură a imoralității și a confuziei sexuale, noi trebuie să apărăm planul lui Dumnezeu pentru familie și să oferim modele de familie sănătoase.

Coloseni 2:8 spune: „Vedeți ca nu cumva să fie cineva care să vă ia captivi prin vreo filozofie goală și înșelătoare, după tradiția oamenilor, după principiile lumii, și nu după Cristos.”

Noi trebuie să arătăm dragostea lui Cristos tuturor celor care ne trec pragul bisericii, dar niciodată nu trebuie să compromitem adevărul. Compromisul nu face decât să ducă la și mai multă confuzie.

Dorința lui Dumnezeu pentru familii nu s-a schimbat. El vrea ca toți oamenii să vină la El prin Cristos și să devină fiii și fiicele Sale adoptive. Când bisericile investesc în zidirea familiilor sănătoase și în învățarea oamenilor despre Isus, ambele părți au de câștigat. Responsabilitatea noastră este să iubim și să învățăm toate familiile – și cele tradiționale, și cele netradiționale – îndrumându-le în brațele Mântuitorului.

Joey și Melissa Quinones sunt responsabili de lucrarea cu copiii și studenții din New Life Covenant Church (din cadrul Adunărilor lui Dumnezeu) din Chicago. Ei slujesc studenților din zonele defavorizate ale orașului de mai bine de 10 ani.

De Anul Nou: cum să profiți de șansa unui nou început

de Andrea Lathrop

Caută-L pe Dumnezeu și stabilește-ți ruta pe care să mergi

A dor începutul unui nou an. Fie din cauza senzației că mi s-a oferă un nou început, fie din cauza tocanei de legume. Poate că par puțin naivă. Doar fiindcă se schimbă calendarul (așa cum se întâmplă în fiecare zi, de fapt), nu înseamnă că toate suferințele, obiceiurile și complicațiile noastre nu mai există sau că adevăratele noastre probleme dispar peste noapte.

Dar mie tot îmi place.

Îmi place accentul care se pune pe noul început, pe noua filă care e așternută înaintea noastră. Și de ce să nu punem și noi accent pe asta? De ce să nu profităm de dispoziția națională și culturală de a reflecta și privi spre viitor? De ce să nu ne luăm în serios relația cu Isus? În mod cert viețile și relațiile noastre justifică și timpul, și intenția.

Există o mulțime de resurse deosebite care ne pot ajuta să creăm un *inventar personal* cum îl numesc eu. Cred că e un obicei sănătos ca liderii să aibă un plan la care să poată apela și reflecta în mod regulat de-a lungul anului.

STABILEȘTE TEMA

Pentru mine, acest proces începe prin a-mi căuta un loc liniștit. Este un act deliberat care nu face parte din ritualul zilnic. Încep cu o temă care presupune să aștept, să ascult și să trec în revistă ce a făcut Dumnezeu. Mă străduiesc să nu fac lucrul acesta în grabă.

De obicei nu am nevoie decât de unul sau două cuvinte și de Scriptură. Cuvintele și tema sunt doar mijloace pentru atingerea scopului suprem: acela de a-L cunoaște mai mult pe Cristos și de a-L lăsa să mă transforme tot mai mult după chipul Său. Pe urmă, aplic această temă la multe alte aspecte din viața mea (psihic, fizic, spiritual, legat de slujbă) și la fiecare rol pe care îl îndeplinesc în familia mea.

FII CONCIS

Am învățat din proprie experiență că mai puțin este de obicei mai bine. Mă limitez la maximum trei puncte principale în

dreptul fiecărui aspect. Deși aceste puncte sunt lucruri pe care vreau să le realizez, câteodată nu le pot bifa pur și simplu de pe listă. Sunt mult prea însemnate. De pildă, poate că scopul meu ca mamă este să descopăr ce au nevoie copiii mei de la mine când parcurg diferite etape ale vieții. Un asemenea punct necesită angajament zilnic. Îl abordez cu dorința de a-mi gestiona scurta viață pe pământ păstrând o perspectivă de ansamblu asupra vieții.

REVIZUIEȘTE

Fac tot posibilul să-mi revizuiesc inventarul personal și să mă rog pentru notițele făcute o dată pe lună. În sistemul meu de management am programat un memento care să-mi amintească de faptul că trebuie să stabilesc un timp pentru această revizuire lunară.

Poate că sunt printre puținii care cred că planificarea noului an este un periplu nuanțat. Nu este ceva ce poți face o dată și gata. Dacă ne uităm îndeaproape la lucrarea lui Dumnezeu în viețile noastre, știm că așa Își face Dumnezeu lucrarea de cele mai multe ori: fără grabă, cu consecvență și în taină. Isus le-a adresat ucenicilor o invitație minunată de a păstra taine cu El. În Matei 6:6, El ne amintește să dăruim și să slujim în ascuns, cu promisiunea că „Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.” Acesta este doar un mod în care încerc și eu să răspund acestei invitații.

Cum vei păstra taine cu Cristos anul acesta? Când vei sta singur cu El ca să ascuți? Cum vei sluji în ascuns?

Andrea Lathrop face parte din conducerea executivă a Departamentului de slujire al *Christ Fellowship* din Palm Beach Gardens, Florida.

SCHIMBĂ-ȚI PERSPECTIVA ASUPRA POZIȚIEI DE LIDER

de Robyn Wilkerson

Maximizează-ți potențialul în slujire schimbându-ți mentalitatea.

Care este cea mai mare barieră astăzi care te împiedică să-ți îndeplinești scopurile? Știi că gândurile negative pot ridica bariere în calea potențialului tău în leadership? Mda – poate că tocmai acesta este cazul tău!

Este vremea să-ți schimbi gândirea. Trebuie să-ți schimbi perspectiva asupra poziției de lider. Convingerile personale te îndrumă în mod inconștient în alegerile și acțiunile tale de fiecare zi. Ceea ce crezi îți determină punctele de vedere și mentalitatea în orice situație. Modul în care te percepi pe tine însuși constituie modul elementar în care experimentezi viața. Te comporți în funcție de cine crezi că ar trebui să fii.

Poate că sunt unii care spun că nu-ți poți îndeplini menirea fiindcă ești femeie. Ei bine, n-au deloc dreptate! Există sute de modele de leadership care arată cum să legi relații, cum să comunici cu alții și cum să acționezi în situații conflictuale. Problema este că multe dintre ele au la bază exemple masculine de leadership. Încetează să crezi că poziția ta de lider trebuie să arate la fel ca a bărbaților. Lumea noastră are disperată nevoie de modul tău unic de a conduce pe care Dumnezeu l-a rânduit să fie în armonie cu identitatea ta de femeie unică.

Cornelia „Corrie” ten Boom a fost o creștină olandeză care repara ceasuri și care, împreună cu membrii familiei, a ajutat mulți evrei să scape de Holocaustul nazist din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. A fost închisă într-un lagăr de concentrare pentru femei împreună cu Betsie, sora ei. Corrie a scris ani mai târziu despre discuția pe care a avut-o cu Dumnezeu despre condițiile din barăcile lor.

Situația deținutelor era cumplită în orice loc al lagărului, dar Corrie a descoperit că în baraca ei erau cele mai execrabile

condiții din cauza infestării cu purici. După cum mărturisea mai târziu, s-a plâns înaintea lui Dumnezeu de prezența puricilor când a realizat brusc că lucrul acesta îi împiedica pe gardieni să intre în baraca lor. Datorită puricilor, Corrie și sora ei Betsie au putut să propovăduiască Evanghelia și să țină slujbe de închinare, astfel că sute de femei s-au întors la Cristos. Dumnezeu a îngăduit în viața lui Corrie lucrul pe care nu-l putea suferi ca să-i protejeze lucrarea. Corrie a îndurat suferințe cumplite. Totuși, prin schimbarea perspectivei, Corrie a recunoscut avantajele situației în care se afla în îndeplinirea scopului ei.

Înnoirea minții răstoarnă gândirea închistată și-ți dă libertatea de a accepta idei, soluții, strategii și resurse noi pentru progresul lucrării tale. Înnoirea minții creează o cale nouă și pozitivă spre succes. Începe schimbarea de astăzi! Când privești o situație dintr-o perspectivă pozitivă transformi un obstacol vechi într-o nouă oportunitate.

Tu ai potențial nelimitat. Dumnezeu vrea să facă lucrări minunate în viața ta dacă îți deschizi mintea. Trebuie să îmbrățișezi această revelație și să crezi că ești un lider.

Începe de astăzi să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru „puricii” din lucrarea ta și gândește-te cum ți-ai putea reînnoi lucrarea de conducere.

Dr. Robyn Wilkerson este co-pastor la Trinity Church (Adunările lui Dumnezeu) din North Miami, Florida, alături de soțul ei, Rich. În același timp, este autoarea cărții *Shattering the Stained Glass Ceiling*.

PATRU SFATURI PENTRU O PREDICARE MAI EFICIENTĂ

În lumea singuratică a elaborării și susținerii predicilor, uneori ai nevoie de ajutor. Iată patru sfaturi care te vor ajuta să fii un predicator mai bun.

#1

Un mesaj nu este gata pentru a fi redat în biserică până nu trece prin câteva filtre.

Eu îmi încep mesajul cu rugăciune ca, prin intermediul lui, puterea lui Dumnezeu să schimbe vieți. Apoi îl susțin în fața unui practicant care îl înregistrează pe telefon și pe care l-am instruit să-mi pună întrebări esențiale pe baza cărora să pot extrage mai multe idei din adâncul inimii mele.

Apoi, notez gândurile cheie ale prediciei, identificând pașii practici pe care trebuie să-i fac în împlinirea lor. Duminică dimineață devreme, repet ideile importante cu voce tare. În cele din urmă, le împărtășesc colegilor versiunea de două minute a mesajului și ne rugăm împreună pe parcursul weekendului.

Apoi, predica mea este gata pentru a fi rostită înaintea enoriașilor.

– *Chris Harell este pastor principal la South Hills Church în Corona, California.*

#2

Ca pastor, sunt setat mereu pe predicare. Fie că studiez, fie că sunt plecat de acasă, întotdeauna mă gândesc la următorul mesaj.

De-a lungul anilor, am dezvoltat o metodă de a-mi organiza ideile haotice pentru predică. Eu o numesc *cei patru V ai predicării*:

1. *Vorbește articulat* – adresează-te minții
2. *Vorbește cu unger* – adresează-te duhului
3. *Vorbește cu autoritate* – adresează-te legăturilor
4. *Vorbește cu sinceritate* – adresează-te inimii.

Această metodă de pregătire îmi permite să rămân statornic chemării și cauzei.

Predicarea nu este o artă; este un privilegiu. În fiecare săptămână, mi se oferă șansa să modelez viețile oamenilor și să-i ajut să-și urmeze destinul. Așadar, când îmi propun și mă pregătesc să transmit Cuvântul lui Dumnezeu, mă străduiesc de fiecare dată să vorbesc articulat, cu unger, cu autoritate și cu sinceritate. Și atunci văd ce a văzut Dumnezeu de fiecare dată – și ceea ce vrea să dezvăluie altora prin mine.

– *Obed Martinez este pastor principal la Destiny Church în Indio, California.*

#3

În calitate de misionară, urc mereu la multe amvoane. Așadar, primul pas pe care îl fac este să mă rog: „Dumnezeule, ținând cont de oameni, de timp, de loc și de ocazie, ce vrei să transmiți poporului Tău?”

Și când mă rog așa, primesc confirmare în privința subiectului, temei biblice și a adevărilor biblice pe care urmează să le spun. Apoi structurez mesajul pentru un public cu stiluri diferite de învățare – o schiță clară pentru ascultătorii analitici și ilustrații din Scriptură și din viața de zi cu zi pentru ascultătorii mai orientați spre relație.

Recit predica de la cap la coadă, după care o prelucrez ca să fie cursivă. În cele din urmă, citesc textul biblic cu voce tare până când îmi „pătrunde în glas.” În felul acesta, spiritul Cuvântului prinde viață în mine – îmi înalță sufletul – și îl pot proclama cu autoritate și în fața altora.

– *Beth Grant este prezbiter principal în cadrul Adunărilor lui Dumnezeu, misionară în Eurasia și co-director al Project Rescue, o organizație care se ocupă de supraviețuirii sclaviei sexuale.*

#4

Când îmi pregătesc mesajul săptămânal, mă folosesc de Cuvântul lui Dumnezeu, scriu titlul, aleg textul, structurez ideile principale și mă străduiesc să țin cardul Sim la îndemână.

Cardul Sim al unui predicator include: întâmplări, ilustrații și metafore. Cei care țin mai greu pasul cu un raționament mai profund își amintesc mesajul adesea cu ajutorul ilustrațiilor. Mă uimește întotdeauna când, după ce spun mesajul pe care îl am în inimă duminică dimineața, vine cineva la mine și îmi spune: „Pastore, întâmplarea aceea m-a marcat cu adevărat.”

Verifică întâmplările și statisticile și revizuieste orice idee problematică înainte de a urca la amvon. Eu fac tot posibilul să memorez schița prediciei înainte să predic, iar soția mea este „principalul spirit critic” care mă ajută să analizez și să cizelez mesajul.

Pentru a propovădui mesajul lui Dumnezeu e nevoie de ore îndelungate de studiu și meditație, multă muncă și, mai presus de orice, multă rugăciune.

– *Rich Wilkerson, Sr., este pastor senior la Trinity Church în Miami, Florida.*

I N F L U E N Ț A

E X P E R I E N Ț E I

de G. Robert Cook Jr.

În calitate de candidați pentru poziția de pastori, soția mea și cu mine am participat la o serie de întâlniri organizate de comitet cu diferite grupuri din cadrul bisericii. Cu această ocazie am avut întâlniri și cu membrii în vârstă.

Două lucruri m-au surprins foarte mult. Mai întâi, am fost impresionat de numărul vârstnicilor care au participat la întâlnire. Observasem multe familii tinere, copii și adolescenți la întâlnirile anterioare. Dar în biserică nu erau numai tineri; era un conglomerat sănătos de toate vârstele.

Al doilea lucru care a făcut acea întâlnire memorabilă a fost o întrebare ce bănuiam că avea să mi se pună: „Bob, nouă ne plac vechile imnuri și cântări evanghelice. Există vre o șansă să le mai cântăm vreodată în zilele de duminică?”

Într-adevăr, dăduse războiul închinării peste noi! Știam că trebuia să navighez cu înțelepciune și cu atenție această problemă. Din fericire, un bărbat în vârstă de 80 de ani s-a ridicat și a zis: „Fraților, eu am învățat un secret. Împrumut o harfă veche cu imnuri de la biserică, o duc acasă și din când în când o scot să mai cânt câteva imnuri preferate. Ar trebui să faceți și voi la fel!”

Membrii în vârstă au multe de oferit bisericii locale. Ca și cu oricare alt grup din biserică, pastorii au nevoie de strategii

pentru a relaționa cu ei, pentru a-i implica în lucrare și a beneficia de darurile lor. Iată cinci modalități de a face asta:

1. *Construiește relații cu ei.* Indiferent ce ai face, nu ignora vârstnicii din biserică ta. Ar fi o greșală să-ți petreci tot timpul doar cu grupuri de tineri. Ieși la prânz sau la o cafea cu membrii mai în vârstă. Aceștia vor fi încântați că-ți petreci timpul cu ei. Și poate că unul dintre ei va deveni un Aaron sau un Hur de sprijinul căruia vei avea nevoie (Exodus 17:8-16).

2. *Încurajează-i prin predicile și învățăturile tale.* Când folosești ilustrații în mesajele tale, include exemple însuflețitoare cu oameni în vârstă. Acesta este și un mod excelent de a-i încuraja să rămână implicați.

De ce n-ai predica din Psalmii 92:12-14, un pasaj care vorbește despre cel drept care înmugurește ca palmierul? În versetul 14 scrie: „Ei rodesc până la bătrânețe, sunt plini de sevă și de verdeață.” Îmi place să le amintesc bătrânilor noștri că ei au un rol vital în Împărăția lui Dumnezeu și acela este să rămână „plini de sevă și verdeață” – îngăduitori și plini de dragostea lui Dumnezeu.

3. *Oferă-le oportunități de slujire.* Într-adevăr sunt unii care nu pot să slujească din pricina limitărilor fizice, dar

mulți vârstnici din biserică vor să li se ofere oportunități de a sluji într-un fel sau altul. Ei vor să simtă că e nevoie de ei.

Presupunând că ai bătrâni cu o dispoziție veselă în biserică, alege-i în slujba de întâmpinare a fraților la biserică. Poate că ai un frate în vârstă care se poate ridica să conducă vreo lucrare importantă.

Celor care au darul învățării s-ar putea să le placă să țină studii biblice cu adulții, să ajute la studiile biblice cu copiii sau chiar să legene copilații la creșă. Sunt copii în bisericile noastre care nu au bunici credincioși în viața lor. Acești copii au nevoie de influența unor bătrâni evlavioși.

Mulți bătrâni au obiceiul să facă rugăciuni de mijlocire. Implică-i în grupurile de rugăciune și roagă-i să ajute la întocmirea listei săptămânale de rugăciune a bisericii.

Implică-i pe cei care se simt în stare câte două-trei ore pe săptămână, când vremea este frumoasă, la smulsul buruienilor și la îngrijirea spațiului verde din curtea bisericii.

4. *Organizează un grup al bătrânilor.* Caută o persoană care poate să-i conducă, să-i țină la curent cu oportunitățile de slujire și să-i susțină. Demonstrează-le susținerea ta participând la evenimentele lor. Prezența ta la prânzul de Crăciun organizat de aceștia o să le arate că îți pasă de ei.

Și în caz că nu știi, membrii vârstnici pot fi unii dintre cei mai credincioși și mai darnici contribuitori când vine vorba de zeciuiele și misiuni de ajutorare. Timpul investit în ei poate ajuta la creșterea Împărăției nu doar într-un singur mod.

Membrii vârstnici pot fi unii dintre cei mai credincioși și mai darnici contribuitori când vine vorba de zeciuiele și misiuni de ajutorare.

5. *Fii creativ în abordarea „războaielor închinării”.* Cel mai bun lucru pe care l-am făcut la ultima biserică pe care am păstorit-o a fost organizarea semestrială de slujbe de duminică seara în cadrul cărora se cântau imnuri vechi. La slujbele acelea reintroduceam vechiul pian în biserică, împărțeam harfele de imnuri, cântam între 8 și 10 imnuri sau cântări vechi, ne rugam împreună și apoi ne bucuram de un timp special cu gustări.

Uneori numeam slujbele acelea Imnuri și Înghețată. Alteori, le spuneam Imnuri și Supă. Bătrânilor le plăcea, indiferent cum le numeam. Iar când un bătrân ursuz ne atrăgea atenția duminică dimineața în privința noilor cântări, îl puteam asigura că noi chiar credem în imnuri și creăm oportunități de a le cânta.

Pastore, vârstnicii din biserică ta pot fi cei mai buni aliați ai tăi. Străduiește-te să rămâi sensibil la modalitățile în care îi poți încuraja și pune-i să slujească bisericii cu darurile pe care le au. Iubește copilații, dar iubește-i și pe „sfinții de argint”.

C. Robert Cook, Jr. a fost președinte al Adunărilor lui Dumnezeu în districtul Rocky Mountain, iar recent a slujit în bordul pastoral al bisericii Victory Life (AD) în Grand Junction/Fruita, Colorado.

O PRIVELISTE A GLORIEI

» JONI EARECKSON TADA ȘI LARRY LIBBY

Meditații zilnice

După mai bine de 50 de ani de cvadruplegie și dureri cronice în fiecare zi, Joni a învățat cum să Îl glorifice pe Dumnezeu în cele mai dure situații. Înțelepciunea ei zilnică te va ajuta să descoperi cum să arăți gloria lui Dumnezeu, cum să spui „nu” plângerilor și „da” lui Dumnezeu, în timp ce mergi pe cele mai dificile drumuri. Vei găsi multă mângâiere și încurajare uitându-te la Cel Care tânjește să te îndrume și să te învețe cu credincioșie.

392 p. • 11.5 x 17 cm • 35 lei

O SOLUȚIE PENTICOSTALĂ LA PROVOCĂRILE ȘTIINȚEI

Pesemne că în fiecare zi oamenii de știință descoperă noi miracole – și mici, și mari – în lumea noastră. Aceste miracole sporesc slava lui Dumnezeu, fiindcă El le-a creat. Printre aceste miracole, mintea umană se află în capul listei. În afară de îngeri, numai oamenii sunt în stare să perceapă lucrările lui Dumnezeu și să-L laude pentru ele.

Totuși, mulți oameni nu o fac. În schimb, „înăbușă adevărul în nedreptate” (Romani 1:18). În consecință, „deși L-au cunoscut, ei nu L-au slăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit, ci au devenit nefolositori în gândurile lor și inima lor fără pricepere s-a întunecat” (Romani 1:21). Prin *ei* mă refer de fapt la *noi*. Lipsa de recunoștință pentru darurile pe care Dumnezeu ni le-a dăruit cu bunăvoință strică orice inimă omenească.

Deoarece creația este minunată, dar inima omului este rea, sunt ambivalent în ce privește știința. Pe de-o parte, beneficiez de progresul științei. De pildă, eu folosesc Enbrel – un medicament care inhibă factorul de necroză tumorală (FNT) – ca să tratez spondilita anchilozantă de care sufăr. Gadgeturile mele precum iPhone-ul, iPad-ul și laptopul sunt indispensabile în munca pe care o pretez și în studiile mele. Aplicațiile și programele lor folosesc algoritmi complecși pentru a genera, stoca și transmite informații. Instalațiile de aer condiționat și încălzire pe bază de energie ne răcoresc vara și ne încălzesc iarna la preț redus. Aș putea continua cu mai multe exemple, dar ai prins ideea: știința are avantajele sale.

Pe de altă parte, progresele științei par să prevestească stingerea credinței. În 2009, un sondaj realizat de Pew Forum în rândul membrilor *Asociației americane pentru progresul științei* a dezvăluit că „oamenii de știință nu sunt nici pe jumătate atât de dispuși ca publicul larg să creadă în Dumnezeu sau într-o autoritate supremă.” În opinia lui David Kinnaman, 25% dintre tinerii cuprinși între 18 și 29 de ani, care provin dintr-un context creștin, sunt „ferm sau aproape ferm convinși” că „creștinismul este împotriva științei”.

Eu nu cred că creștinismul este împotriva științei. Cum poate Cuvântul lui Dumnezeu să contrazică natura Lui? Dar multe persoane – inclusiv mulți penticostali – cred că creștinismul este împotriva științei. Așadar, cum ar trebui noi, creștinii, să împăcăm în viața noastră avantajele științei cu provocările ei care par să ne amenințe credința?

În primul rând, *trebuie să fim umpluți cu Duhul Sfânt*. Unul dintre punctele tari ale penticostalismului este calitatea sa empirică. Pentru noi, Dumnezeu nu este un concept sau un Actor istoric a cărui fapte din trecut sunt bune de arhivat (deși aducerea aminte și relatarea faptelor Sale din trecut sunt nu numai minunate, ci și încurajatoare). Dimpotrivă, Dumnezeu – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – este o Persoană vie care ne cheamă la părtășie cu El, ne schimbă caracterul

în profunzime și ne împuternicește în mod supranatural să vorbim și să acționăm în numele Lui. Experiența noastră este un semn – o dovadă chiar – a adevărurilor pe care se întemeiază credința noastră. Probabil de aceea scrie în Psalmii 34:8, „Gustați și vedeți că Domnul este bun!” Când te trezești că credința îți este pusă la îndoială de știință sau de orice altceva, soluția începe întotdeauna cu o rugăciune: „Vino, Duhule Sfinte, am nevoie de Tine.”

În al doilea rând, a pune accent pe calitatea empirică a penticostalismului nu înseamnă că argumentele n-au importanță. Noi suntem oameni ai Duhului, într-adevăr, dar suntem și ai Cuvântului. Isus Cristos este *Logosul* lui Dumnezeu (Ioan 1:1-3,14), Cuvântul, Înțelepciunea și Rațiunea Lui. Dacă știința sau orice altceva ne provoacă credința, *trebuie să ne clădim o apologetică realistă*. Afirmția lui Pavel este exemplară în această privință: „Noi dăruim argumentele și orice înălțime care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu și luăm captiv orice gând ca să asculte de Cristos” (2 Corinteni 10:5). Din moment ce Dumnezeu există, orice argument științific sau filozofic care neagă existența Lui este un argument *fals* și ar trebui să-l putem demola cu ajutorul argumentelor bine întemeiate. Pavel nu doar îi *evangeliza* pe cei pierduți; el *discuta* cu ei, le *explica* și le *dovedea* faptul că Cristos a murit în locul lor și a înviat biruitor (Fapte 17:2,3).

În al treilea rând, noi *trebuie să interpretăm cu umilință atât Scriptura, cât și natura*. Scriptura și natura sunt revelația de Sine a lui Dumnezeu (2 Timotei 3:16; Romani 1:20). Teologia este în primul rând modul în care interpretăm revelația lui Dumnezeu în Scripturi, în timp ce știința este în primul rând modul în care interpretăm revelația lui Dumnezeu în natură. Dumnezeu este infinit; noi suntem „iarba care se usucă și floarea care cade” (1 Petru 1:24). Dumnezeu este omniscient, „noi cunoaștem în parte” (1 Corinteni 13:9). Dumnezeu este bun, „inima noastră este mai înșelătoare decât toate lucrurile” (Ieremia 17:9). Dată fiind discrepanța dintre perfecțiunea lui Dumnezeu și imperfecțiunea noastră, trebuie să interpretăm deopotrivă Cuvântul Lui și natura creată de El cu smerenie, fiind întotdeauna gata să învățăm din ele mai mult despre El.

Soluția penticostală care ne ajută să depășim provocările cu care știința pare să ne amenințe credința, deși ne bucurăm de avantajele pe care ni le oferă, este să fim reumpluți de Duhul Sfânt, să avem deplină încredere în adevărul lui Isus Cristos și să fim smeriți ținând cont de limitările noastre.

George Paul Wood este redactor-șef al revistei *Enrichment* din Springfield, Missouri.

Galileea primului secol: Contextualizarea lui Isus

de Marc Turnage

Toți ne tragem de undeva. Și originile influențează ceea ce devenim fiecare. Isus a crescut în Galileea Inferioară în primul sfert al secolului I. Tot astfel, Galileea Inferioară a fost principalul peisaj în care Isus și-a desfășurat cea mai mare parte a lucrării Sale. Așadar, Galileea Inferioară constituie contextul geografic în care Isus a trăit și a slujit. Felul în care conceptualizăm această lume a lui Isus influențează felul în care Îl înțelegem pe El și lucrarea Lui.¹

De obicei, oamenii presupun că Galileea primului secol a fost o regiune izolată și bucolică, departe de viața religioasă și culturală a iudeilor din Ierusalim. Galileenii, prin extensie, erau „oameni de la țară”, o grămadă de needucați ruși de iudaismul din Ierusalim. Săpăturile arheologice din Galileea din urmă cu mai bine de 30 de ani ne-au îmbogățit perspectiva despre Galileea primului secol – Galileea lui Isus – provocând percepția „generală” conform căreia Galileea ar fi fost o zonă izolată din punct de vedere cultural.² În plus, săpăturile recente confirmă descrierea societății și vieții din Galileea primului secol așa cum o redau sursele antice, inclusiv Noul Testament.

După distrugerea din anul 722 î.Cr. a Regatului de Nord (Israel) de către asirieni, Galileea a devenit o regiune slab populată. Există foarte puține vestigii în regiune de la sfârșitul secolului al VIII-lea î.Cr. și până în secolul al II-lea î.Cr. Așezările feniciene de pe coasta Mediteranei au înflorit în această perioadă; dar, în inima Galileei există puține dovezi ale prezenței așezărilor omenesti. La sfârșitul secolului al II-lea î.Cr. și începutul secolului I î.Cr., populația Galileei a crescut în parte datorită expansiunii Regatului Hașmonean în Ierusalim. Nevoia de pământ și suprapopularea i-a determinat pe iudeii (evreii) din sud să migreze în Galileea și să se stabilească în zonă (cf. Matei 2:22-23). Unii coloniști au preluat conducerea unor sate preexistente, ca de pildă Yodefat, întemeind între timp așezări noi. Acești imigranți iudei s-au alăturat micii populații de iudei care locuiau deja

în Galileea, astfel că la sfârșitul primului secol î.Cr., Galileea era locuită în întregime de iudei.³

Cum știm că locuitorii Galileei erau iudei? Diferitele vestigii arheologice dovedesc lucrul acesta, de pildă monedele, vasele din piatră, băile rituale evreiești (mikva`ot), lipsa oaselor de porc în zonă, candelarele fabricate în Ierusalim și sinagogile.

Monedele. Din a doua jumătate a secolului al II-lea î.Cr., monedele bătute de regii hașmoneeni din Ierusalim au dominat valuta Galileei. Utilizarea monedelor ne-evreiești a scăzut considerabil în așezările Galileei începând cu sfârșitul secolului al II-lea î.Cr. Utilizarea monedei hașmoneene sugerează o alegere conștientă a locuitorilor Galileei, care în mod normal evitau folosirea monedelor ne-evreiești.

Vasele din piatră. Apariția vaselor din piatră, care sunt mult mai greu de prelucrat decât cele din ceramică, se datorează hotărârii și loialității lor față de ritualurile de curățire iudaice (cf. Ioan 2:6). Evreii puteau să se curățească și să folosească din nou vasele de piatră, ceea ce nu puteau face cu cele din ceramică deoarece deveneau necurate. Descoperirea vaselor din piatră care datează din primul secol î.Cr. și d.Cr. precum și a monedelor iudaice sugerează că locuitorii Galileei erau iudei.

Băile rituale evreiești. Mai multe situri din Galileea au băi rituale evreiești *mikva`ot* (*mikveh* la singular). Obiceiurile religioase iudaice pretind ritualul de curățire. De fapt, în literatura primului secol, ritualul de curățire era un subiect important, specific iudaismului acelei perioade. Prezența băilor rituale permiteau cufundarea rituală a iudeilor în vederea curățirii. Existau numeroase ocazii în care evreii deveneau necurați, de pildă, o femeie după menstruație, după nașterea unui copil, un soț și o soție după consumarea actului sexual și atingerea unui cadavru. În general, baia rituală de curățire nu avea nicio legătură cu păcatul (de vreme ce niciuna dintre activitățile menționate nu erau păcătoase); mai degrabă avea legătură cu curăția unui evreu în vederea intrării într-un loc sfânt. Descoperirea băilor rituale în siturile

1 Cf. Jonathan Reed, *Archeology and the Galilean Jesus: A Re-examination of the Evidence*, Harrisburg, Pennsylvania: Trinity Press International, 2000

2 Mark Chancey, *The Myth of a Gentile Galilee* (SNTMS 118; Cambridge: Cambridge University Press, 2002); idem, „Galilee and Greco-Roman Culture in the Time of Jesus: The Neglected Significance of Chronology”, in *Society of Biblical Literature Seminar Papers 2003*, Atlanta: Society of Biblical Literature, 2003, 173-88.

3 Pentru o înțelegere deplină a acestei istorii, vezi Mordechai Aviam, „The Hasmonean Dynasty's Activities in the Galilee”, in *Jews, Pagans and Christians in Galilee (Land of Galilee 1*, Rochester, New York: University of Rochester Press, 2004), 41-50; și Uzi Leibner, *Settlement and History in Hellenistic, Roman and Byzantine Galilee (Texts and Studies in Ancient Judaism 127*; Tübingen: Mohr Siebeck, 2009).

Galileei precum Sephoris, Gamla și Migdal indică faptul că locuitorii acestor sate erau iudei.

Lipsa oaselor de porci. Oasele animale descoperite în siturile galileene din primul secol dovedesc absența clară a oaselor de porc. Desigur că Legea lui Moise interzicea consumarea cărnii de porc, motiv pentru care din gastronomia iudaică lipsește carnea de porc. Cu toate acestea, neamurile din vremea aceea consumau carnea de porc (cf. Marcu 5:1-20), ceea ce se poate observa în regiunile din jurul Galileei. Lipsa porcilor este un alt indiciu al existenței evreilor religioși care păzeau legea.

Candele fabricate în Ierusalim. Oamenii din antichitate foloseau candelile cu ulei ca sursă de lumină în timpul nopții. Majoritatea candelile erau din lut, pe care le confecționau fie la nivel local, fie le importau. În siturile din Galileea s-au găsit candelile importate, precum și fabricate la nivel local. Există un tip de candelă deosebit de importantă pe care arheologii o numesc candelă „irodiană” care are buza în formă de cuțit. Studiul lutului din care erau confecționate aceste candelile indică faptul că proveneau din Ierusalim. Deși confecționarii de candelile din Galileea știau să prelucraze așa ceva, aceste candelile proveneau din Ierusalim, ceea ce sugerează existența unei motivații religioase.⁴ În primul rând, cum au ajuns aceste candelile din Ierusalim în Galileea? Cea mai logică explicație, dată fiind largă răspândire a lor și mulțimea de candelile descoperite, este aceea că pelerinii galileeni au adus aceste candelile la întoarcerea lor din pelerinajul făcut la Ierusalim și la Templu. În al doilea rând, cel mai plauzibil motiv pentru care aceste candelile au fost aduse din Ierusalim de către pelerini ar fi legătura cu Ierusalimul, cu Templul și menorahul. Luând aceste candelile cu ei acasă, galileenii au căutat să aducă în căminul și viața lor de fiecare zi o amintire care să creeze o legătură cu lumina de la Templu și experiența lor spirituală de la Ierusalim.

Sinagogle. Până acum, arheologii au descoperit două sinagoge din primul secol în Galileea, la Gamla și la Migdal. Acestor sinagoge le lipsesc ornamentele sinagogilor construite ulterior. Cu toate acestea, felul în care au fost proiectate fac din centrul clădirii locul principal unde liderii evrei citeau Tora și o dezbăteau, o activitate esențială în sinagogle din primul secol. Această colecție de dovezi arheologice demonstrează faptul că locuitorii Galileei din primul secol erau evrei religioși devotați, care aveau o legătură puternică cu Ierusalimul, cu Templul și cu iudaismul.

Există două situri arheologice care se dovedesc incredibil de importante pentru a ne ajuta să ne reimagineăm Galileea lui Isus: Yodefata și Gamla.⁵ Aceste situri sunt adevărate „capsule ale timpului” pentru Galileea primului secol, fiindcă romanii le-au distrus în timpul primei revolte iudaice din 67 (Yodefata) și 68 (Gamla) î.Cr.; și, spre deosebire de Capernaum, Nazaret, Tiberiada și Sephoris, care au continuat să fie locuite ulterior, evreii n-au reconstruit niciodată așezările Yodefata și Gamla, încapsulând astfel viața satului din Galileea primului secol.⁶ Ambele situri păstrează urmele unei stratificări sociale în satele din Galileea.

4 Aviam, „People, Land, Economy and Belief in First-Century Galilee and Its Origins: A Comprehensive Archaeological Synthesis”, in *The Galilean Economy in The Time of Jesus* (Early Christianity and Its Literature 11; ed. D.A. Fiensy and R.K. Hawkins; Atlanta: Society of Biblical Literature, 2013), 5-48.

5 Deși în evangheliile nu sunt menționate aceste două localități, mai mult ca sigur Isus a știut de ele. Yodefata se află la nord de Nazaret, dincolo de Valea Beit Netofa, iar Gamla se poate vedea de pe platoul Betsaidei.

6 Aviam, 5-48; idem, „Socio-economic Hierarchy and Its Economic Foundations in First-Century Galilee: The Evidence from Yodefata and Gamla”, in *Flavius Josephus:*

Arheologii au descoperit dovezi ale prezenței unei clase de oameni foarte bogați, a căror case etalează fresce minunate și obiecte de lux din aur și bijuterii. Există dovezi ale prezenței fabricilor de producție a uleiului de măsline. Presele industriale de ulei de la Gamla dovedesc prezența proprietarilor de afaceri și a exportatorilor. De asemenea, în ambele situri, arheologii au descoperit dovezi ale prezenței meșteșugarilor – olari și țesători. Putem presupune totodată că în Galileea locuiau și oameni săraci, deși aceștia, în mod normal, nu lasă nicio urmă a prezenței lor în arhivele arheologice.

Așadar, dacă presupunem că Yodefata și Gamla prezintă o imagine destul de tipică a vieții satului galileean, constatăm că galileenii din primul secol nu erau în majoritate țărani săraci.

Imaginea care reiese din descoperirile arheologice din Galileea înfățișează o regiune alcătuită din oameni bogați, proprietari de afaceri, meșteșugari și țărani. Descoperirile mai înfățișează o regiune locuită de evrei religioși care erau devotați legii. Acesta este contextul arheologic al Galileei din primul secol care oglindește ceea ce aflăm din sursele literare antice.

Iosefus, istoric iudeu din primul secol, a descris unele case din Galileea ca fiind la fel de frumoase ca cele din Tir, Sidon și Beirut (War 2:504; cf. Life 204), ceea ce se potrivește cu descoperirile din Yodefata și Gamla. Așadar, și Iosefus și Noul Testament (cf. Luca 2:41; Ioan 2:13; 5:1) și literatura rabinică atestă obiceiul galileenilor de a merge în pelerinaj la Templul din Ierusalim. Dintre înțelepții primului secol a căror origine o cunoaștem, mulți au provenit din Galileea și și-au învățat ucenicii tot în Galileea. Majoritatea evreilor hasidici, făcători de minuni evlavioși, proveneau din Galileea. Oamenii îi cunoșteau îndeosebi pe galileeni pentru strictetea cu care păzeau Tora. Se întâmpla adesea ca înțelepții din Ierusalim și cei din Galileea să se unească împotriva înțelepților din alte părți ale țării. Chiar și Evangheliile confirmă devotamentul religios al locuitorilor de rând din Galileea. La încheierea Sabatului, când apunea soarele, galileenii îi aduceau pe cei bolnavi la Isus ca El să-i vindece (Matei 8:16; Marcu 1:32; Luca 4:40) – aceiași galileeni care foloseau vase din piatră și băi rituale, care studiau Tora în sinagoge și se întorceau acasă din pelerinajul de la Ierusalim cu amintirea luminii de la Templu.

Contextualizarea lui Isus are rolul de a ne ajuta să-L înțelegem pe El și mesajul Său. Dacă nu reușește să o facă, cunoașterea noastră este fragmentară, în cel mai bun caz. Prin înțelegerea rădăcinilor Sale, putem să-L înțelegem mai bine pe El, iar rezultatele ultimelor descoperiri arheologice din Galileea demonstrează că El n-a fost deloc un „țăran”. Dar, din nou, nici sursele antice nu L-au descris vreodată astfel.

Marc Turnage, director al Center for Holy Lands Studies din cadrul Consiliului General al Adunărilor lui Dumnezeu, Springfield, Missouri.

Interpretation and History (ed. J. Pastor, P. Stern și M/ Mor; Leiden: Brill, 2011), 29-38.

VALOAREA UNEI BIBLII DE STUDIU

de Bob Novak

Ultima epistolă pe care a scris-o înainte de moartea sa, apostolul Pavel i-a adresat-o lui Timotei, fiul său spiritual. Pavel a fost mentorul lui Timotei. El l-a învățat căile lui Dumnezeu și i-a arătat cum să împlinească și să trăiască adevărurile Scripturii (2 Timotei 3:10). În 2 Timotei 2:15 (aproape la jumătatea epistolei), Pavel îi încredințează o sarcină care este valabilă și astăzi pentru orice slujitor al Scripturii. Pavel îi spune fiului său spiritual: „Străduiește-te să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care nu are de ce să-i fie rușine, care explică drept Cuvântul adevărului.” Provocările pe care le-a înfruntat Timotei atunci nu erau prea diferite de provocările fiecărui pastor din zilele noastre. Oamenii răstălmăcesc Scriptura după bunul lor plac și caută adepți în rândul celor din biserică (2 Timotei 3:11–4:5). Ce l-a ținut pe Timotei pe calea cea dreaptă a fost sârguința cu care a cercetat Cuvântul lui Dumnezeu, precum și râvna cu care i-a învățat acele adevăruri pe cei încredințați de Dumnezeu în grija lui (2 Timotei 2:2).

Pentru mulți pastori din întreaga lume această sarcină este foarte dificilă deoarece presupune timp de studiu concentrat și sârguincios (efort susținut). Potrivit textului, Pavel pune mare preț pe abilitatea lui Timotei de a explica cum trebuie „cuvântul adevărului”, mai ales într-o lume plină de învățături false. Poate te gândești: „Eu nu am la dispoziție timpul de care vorbești fiindcă trebuie să lucrez ca să îmi întrețin familia. Tot ce pot face e să merg la lucru, să petrec puțin timp cu copiii și să încropesc predici pentru slujbele săptămânale.”

În plus de asta, poate că n-ai nici materiale de studiu și te simți norocos dacă ai măcar o Biblie din care să studiezi. Spre deosebire de alții, poate că tu ai avut șansa de a absolvi un colegiu biblic sau un seminar teologic. În timpul acela de pregătire, ai învățat cum să studiezi Biblia și ai primit materiale de studiu care să te ajute să înveți și să predici. Însă cum rămâne cu cei care nu au avut această oportunitate?

De vreme ce citești această revistă, ai la dispoziție o unealtă de care să te folosești. S-a publicat și o nouă ediție a *Bibliei de studiu pentru o viață deplină*. Dacă nu o ai, te-aș încuraja să-ți faci rost de un exemplar și în următoarele câteva ediții ale acestei reviste ne vom uita la instrumentele minunate pe care le găsești în ea pentru a consolida studiul Bibliei. Fiecare pastor ocupat caută modalități de a studia în mod efectiv și eficient, datorită constrângerilor de timp, iar *Biblia de studiu pentru o viață deplină* te va ajuta să îndeplinești această nevoie.

O Biblie de studiu bună este o unealtă eficientă pentru orice pastor deoarece îl ajută să-și îmbogățească studiul Scripturii, iar *Biblia de studiu pentru o viață deplină* este cea mai distribuită Biblie de studiu din lume. Această unealtă prețioasă conține notițe teologice precise care ajută slujitorul să „explice corect” Cuvântul lui Dumnezeu adunării de credincioși. Dacă ești pastor, principala ta grijă e să împarți hrană spirituală celor pe care Dumnezeu ți i-a dat în grijă. Isus s-a exprimat clar în întrebarea simplă, dar importantă, pe care i-a pus-o lui Petru: „Mă iubești?” Întrebarea a fost urmată de o afirmație care dezvăluie cum își dovedește slujitorul dragostea față de El: „Paște oile Mele.” Dacă un pastor nu „paște oile” pe care i le-a încredințat Dumnezeu („prin învățare” cf. 1

Timotei 3:2), nu-și îndeplinește misiunea care i-a fost dată. *Biblia de studiu pentru o viață deplină* te ajută să faci lucrul acesta.

Una din cele mai bune măsurători ale eficienței unui slujitor este abilitatea acestuia de a-i învăța și ridica pe alții care să fie în stare să preia lucrarea, așa cum vedem în cazul lui Pavel. În 2 Timotei 2:2, Pavel menționează tocmai acest lucru când îi spune lui Timotei, „ceea ce ai auzit la mine înaintea multor martori, încredințează unor oameni de încredere, care să fie în stare să-i învețe pe alții.” Scopul fiecărui slujitor este să ridice pe alții care să fie în stare să facă ucenici, care, la rândul lor, să fie și ei în stare să facă ucenici și tot așa. Asta înseamnă creștere eficientă și sănătoasă a bisericii pentru Împărăția lui Dumnezeu, așa cum putem observa din lucrarea lui Pavel.

Primul pas pentru a înțelege ce spune Biblia este să o citești cu atenție. De prea multe ori citim Biblia și de fapt nu înțelegem ceea ce ne spune fiindcă avem deja propriile idei preconcepute asupra textului. Dar când citim cu atenție căutând să observăm cuvinte care se repetă, cine scrie, cui se adresează și să notăm ideile scoase în evidență, abia atunci începem să înțelegem textul. Mesajul autorului biblic începe să iasă la suprafață când citim cu atenție și intenția de a cunoaște. *Biblia de studiu pentru o viață deplină* oferă o înțelegere suplimentară prin diferitele noțiuni fundamentale incluse în ea.

În pregătirea pentru următorul nostru articol, dacă deții un exemplar din *Biblia de studiu pentru o viață deplină*, te rog citește secțiunea intitulată „Cum să folosești *Biblia de studiu pentru o viață deplină*” care se regăsește la începutul Bibliei de studiu după „Cuprins.” Acele câteva pagini te vor ajuta să te familiarizezi cu cele douăsprezece teme fundamentale ale Bibliei (reprezentate fiecare printr-un simbol). Apoi vom descoperi cum funcționează fiecare temă și cum, luate împreună, ne ajută să găsim bogățiile Scripturii.

Edițiile următoare ale acestei reviste vor conține un articol util pentru înțelegerea instrumentelor prețioase oferite în *Biblia de studiu pentru o viață deplină*. Dacă nu ai încă o astfel de Biblie, articolele vor fi la fel de utile deoarece multe dintre temele cheie pot fi regăsite și în alte Biblii de studiu. Devenind mai competenți în mânăuirea Cuvântului lui Dumnezeu, impactul asupra bisericii va fi mai profund din moment ce vom învăța să săpăm tot mai adânc după adevărurile eterne ale Bibliei.

* Citatele biblice sunt preluate din versiunea NTR.

Bio Robert Novak

A păstorit bisericile din mediul rural timp de 30 de ani. Este Director de Proiect la Life Publishers International din Springfield, Missouri.

DESPRE MILENIU

(Împărăția de o mie de ani)

ȘI VREMEA SFÂRȘITULUI

de H. Maurice Lednicky

Evenimentele viitoare – necunoscutul – i-au întrigat dintotdeauna pe cei mântuiți și nemântuiți deopotrivă. Totuși trebuie să avem mare grijă să nu intercalăm speculații în „interpretarea” pe care i-o dăm Scripturii și să adăugăm de la noi la cele scrise în Biblie. De fapt, asta înseamnă să umblăm prin credință, iar detaliile ne vor fi dezvăluite doar în veșnicie. Ca să fiu limpede, eu cred în „revenirea fizică a lui Cristos” și în împlinirea literală a tuturor profețiilor Vechiului Testament. Isus Cristos va domni o mie de ani pe pământ. Așadar, te încurajez să studiezi Scripturile cu atenție. Rezumatul succint redat în acest articol îți oferă doar o bază pentru lucrarea pe care o faci fie prin predicarea, fie prin învățarea despre vremurile sfârșitului.

Definiția Mileniului

Cuvântul *mileniu* își are originea în două cuvinte din latină – *mille*, care înseamnă o mie, și *annum*, care înseamnă ani. De aici își trage numele de Mileniu domnia de o mie de ani a lui Cristos pe pământ. Scriptura ne oferă câteva denumiri ale acestei perioade distincte din istoria umanității:

1. Domnia de o mie de ani (Apocalipsa 20:4,6)
2. Mângâierea lui Israel (Luca 2:25)
3. Mântuirea lui Israel (Luca 2:38)
4. Ziua Domnului (1 Tesaloniceni 5:2)

Obiectivele Mileniului:

1. De a pune capăt oricărei răzvrătiri de pe pământ (1 Corinteni 15:24-28; Apocalipsa 20:3)
2. De a restaura neprihănirea și judecata dreaptă pe pământ (Isaia 9:6-7; 11:3-5)
3. De a judeca națiunile pământului (Matei 25:32,33; Apocalipsa 19:15)
4. De a împlini legământul încheiat de Dumnezeu cu Avraam și urmașii săi (Geneza 12,13,15,17).
5. De a restabili națiunea Israel readucând tot poporul în patria lui (Matei 24:22,31; Ezechiel 36:24)
6. Înălțarea sfinților (urmașii credincioși ai lui Cristos) cu Cristos (Apocalipsa 20:4-6)
7. Împlinirea Cuvântului Său neschimbat (Daniel 9:24; Fapte 3:20,21; 1 Petru 1:10-13)

Aspecte specifice ale Mileniului:

- a. **Satan va fi legat.** (Apocalipsa 20:1-10)

1. * Omul va avea încă natura „adamică”.
2. Lumea va fi caracterizată de DREPTATE, nu de nedreptate așa ca astăzi.
3. Testul oamenilor va fi să-L accepte de bunăvoie pe Cristos ca Mântuitor, apoi să se supună autorităților (sfinți proslăviți) și legilor.

b. **ÎMPĂRĂȚIA va fi reală, iar GUVERNUL teocrat.**

1. ** Cristos va cârmui pământul ca Dumnezeu, dar cu un „sceptru de fier”. (Zaharia 14:9; Apocalipsa 19:15)
2. Capitala lumii va fi la Ierusalim. (Isaia 2:1-4; Zaharia 14:11; Ezechiel 48)
3. Toate națiunile pământului vor trimite reprezentanți la Ierusalim cel puțin o dată pe an. (Isaia 66:20)

c. **Pacea și prosperitatea vor deveni o realitate.**

1. Toate războaiele vor înceta în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos. (Isaia 2:4; Isaia 65:21-22; Mica 4:3)
2. Binecuvântările materiale vor fi din belșug. (Mica 4:4; Zaharia 3:10)

d. **Anii vieții oamenilor se vor lungi.**

1. Vor continua să se nască copii (Zaharia 8:4-5)
2. Sănătatea divină va fi regula, boala va fi excepția. (Isaia 35:3-6)
3. *** Omul va fi considerat tot un „copil” la vârsta de o sută de ani. (Isaia 65:20)
4. Fiecare animal se va schimba (a carnivorelor și a otrăvitoarelor). (Isaia 11:6-8; 65:25)

* Faptul că oamenii vor avea încă natura adamică arată că ei nu vor fi nevinovați ca Adam și Eva la creație. Aceștia vor fi înclinați încă spre rău. Ține minte: vor fi unii oameni pe pământ care vor supraviețui Necazului cel Mare și vor prinde Împărăția de o mie de ani. Și chiar dacă Satan va fi legat în această perioadă, oamenii tot vor trebui să decidă dacă îl acceptă pe Cristos ca Mântuitor.

** Dat fiind faptul că Cristos va „domni cu un sceptru de fier” putem trage concluzia că nu toți oamenii de pe pământ (națiunile și guvernele) vor accepta cu bucurie autoritatea lui Cristos din Israel, de pe tronul lui David.

*** În Isaia 65:20 scrie: „Cel care va muri la o sută de ani va fi considerat tânăr”, iar în continuare „cel care nu va ajunge suta de ani va fi considerat blestemat”. Unii teologi sugerează

că oamenii, indiferent de vârstă, nu vor muri decât dacă vor comite o nelegiuire vrednică de moarte. Alții cred că moartea este tot o consecință a blestemului care are încă putere peste lume.

Nu trebuie uitat că sfinții înviați și glorificați atât din Vechiul, cât și din Noul Testament nu vor mai fi supuși morții. Ei vor „domni” cu Cristos în Împărăția restaurată.

Nu trebuie uitat că sfinții înviați și glorificați atât din Vechiul, cât și din Noul Testament nu vor mai fi supuși morții. Ei vor „domni” cu Cristos în Împărăția restaurată.

Sfinții Vechiului Testament așteptau cu nerăbdare răscumpărarea deplină ...

Sfinții Noului Testament priveau în urmă la cruce pentru răscumpărare deplină...

**Sfinții Vechiului Testament așteptau cu nerăbdare răscumpărarea deplină ...
Sfinții Noului Testament priveau în urmă la cruce pentru răscumpărare deplină...**

Toți răscumpărații – sfinții Vechiului și Noului Testament – sunt mântuiți prin sângele vărsat de Cristos pentru păcatul omenirii. Nu există altă cale de restaurare a relației/părtașiei omului cu Dumnezeu Tatăl.

În timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos pe pământ, *tuturor oamenilor* (evrei și neamuri) li se va da șansa să-L accepte pe Cristos ca Domn și Mântuitor. Generațiile anterioare care au ales să-L respingă nu vor avea parte de „a doua șansă” (Evrei 9:27).

Aceste gânduri și referințe biblice te vor îndrepta în direcția potrivită în acest studiu al evenimentelor escatologice. Totuși, ca să nu uităm, deși Biblia ne asigură unele informații specifice legate de evenimentele viitoare, n-ar trebui să facem precizări care nu pot fi verificate cu Scriptura. La timpul hotărât de El, Dumnezeu, care este de veacuri Stăpânul planului Său mareț, îl va duce la îndeplinire.

Înfrângerea finală a lui Satan

Pentru ultima oară, Dumnezeu îi va da omului șansa să aleagă de bunăvoie să-L slujească. La sfârșitul celor o mie de ani de domnie a lui Cristos pe pământ, Satan va fi eliberat din „închisoarea lui” unde a fost legat în lanțuri (Apocalipsa 20:7). Îți vine să crezi că unii vor fi amăgiți de marele înșelător? Cum se poate întâmpla una ca asta după o viață de pace sub domnia lui Cristos? Omul are încă natura adamică ce caută să-și satisfacă interesele egoiste (Apocalipsa 20:8-9). Omul este răzvrătit din însăși firea lui.

În acest ultim scenariu, „timpul” așa cum îl cunoaștem noi se va curma. Odată ce Satan va fi eliberat din închisoare, va aduna o armată, prin înșelăciune, împotriva sfinților din Ierusalim (Apocalipsa 20:8-9). Dumnezeu va arunca foc din cer ca să distrugă acest atac final organizat de vrăjmașul Celui Atotputernic (Apocalipsa 20:9). În ultima sa epistolă, apostolul Petru vorbește despre venirea „zilei Domnului” (2 Petru 3:10).

„Însă cerurile și pământul de acum sunt păstrate pentru foc prin același Cuvânt, fiind păzite până în Ziua Judecății și a distrugerii oamenilor neevlavioși” (2 Petru 3:7). „Însă ziua Domnului va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, elementele vor fi topite prin ardere, iar pământul și lucrările de pe el vor fi găsite demne de judecată” (2 Petru 3:10, NTL). Și aceste versete fac referire, evident, la un eveniment din viitor; cu toate acestea, este foarte *posibil* ca Petru să fi profețit despre un război nuclear așa cum îl numim noi astăzi. Multe națiuni dețin astăzi arme de distrugere în masă care pot provoca pierderi devastatoare – milioane de vieți, orașe întregi în ruine, distrugerea totală a ecosistemului întregii lumi – dacă numeroase asemenea arme ar fi declanșate într-un conflict mondial. Într-adevăr, este posibil din punct de vedere științific ca marea căldură emanată să aibă un asemenea impact încât să separe hidrogenul de oxigenul din apă. Probabil că lucrurile profetice scrise de Ioan (pe vremea când era prizonier în Insula Patmos) în cartea Apocalipsei să fie o descriere sugestivă a armelor folosite astăzi în războaie. Ioan s-a folosit de un limbaj și de concepte cunoscute de el ca să descrie ce i s-a arătat prin Duhul.

De data aceasta, Satan Înșelătorul va fi învins odată pentru totdeauna. „Diavolul, care-i ducea în rătăcire, a fost aruncat în lacul de foc și sulf, unde erau fiara și profetul fals. Ei vor fi chinuți zi și noapte, în vecii vecilor” (Apocalipsa 20:10). La un loc cu această trinitate nesfântă, „oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieții a fost aruncat în lacul de foc” (Apocalipsa 20:15). Aceasta este moartea a doua (Apocalipsa 20:14). Dreptatea a biruit răul – pentru veșnicie.

Cerurile noi și pământul cel nou

Toți răscumpărații – sfinții Vechiului și Noului Testament – sunt mântuiți prin sângele vărsat de Cristos pentru păcatul omenirii. Nu există altă cale de restaurare a relației/părtașiei omului cu Dumnezeu Tatăl.

Sfârșitul lui Satan este numai o parte a evenimentelor. Petru continuă: „Dar noi, conform promisiunii Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea” (2 Petru 3:13). De vreme ce potopul (Geneza 6-9) este evenimentul asemănător din istorie care se leagă de judecata lui Dumnezeu, la care face referire și Petru (2 Petru 3:5-7), mulți teologi cred că „pământul cel nou” va fi pământul actual curățit sau restaurat, exact așa cum s-a întâmplat după potop.

Întrebarea care se ridică adesea este de ce va exista un „cer nou” și un „pământ nou”? Un răspuns logic ar fi că însuși cerul a fost întinat de păcat. Deși Dumnezeu n-a tolerat tentativa lui Lucifer (Satan) și a cohortelor sale de a-I uzurpa puterea, ea a existat oricum. Pentru ca întreaga creație locuită să fie cu desăvârșire neprihănită, va exista un soi de purificare și a tărâmului veșnic.

Capitala „pământului cel nou” va fi „Ierusalimul cel nou” care este descris în detalii specifice în Apocalipsa 21:9-22:5. Dimensiunile orașului sunt de-a dreptul uluitoare. Va fi de aproximativ 2300 de kilometri lungime, lățime și înălțime. Cu alte cuvinte, va avea forma unui cub. Fiecare aspect al

acestui nou cămin veșnic al sfinților din toate veacurile va fi perfect. „Nu va mai fi *nimic blestemat* acolo. Tronul lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în cetate, iar robii Lui I se vor închina. *Îi vor vedea fața*, iar Numele Lui va fi întipărit pe frunțile lor. Nu va mai fi noapte și nu vor mai avea nevoie de lumina candelii sau de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și ei *vor domni în vecii vecilor*” (Apocalipsa 22:3-5, sublinierea autorului).

Acest sfârșit dramatic al lucrurilor are strânsă legătură cu vremurile noastre. Este suficient să spunem că pentru ucenicii sinceri și devotați ai lui Cristos sunt câteva instrucțiuni scripturale care trebuie urmate cu credințioasă până în ziua revenirii Domnului după Mireasă.

1. Să umble prin credință – umblarea prin credință nu va fi niciodată umblare prin vedere (Romani 4; Evrei 11).
2. Să trăiască în și prin harul lui Dumnezeu (Romani 5:1,2; Efeseni 2:4-10).
3. Să fie umpluți cu Duhul Sfânt (Fapte 2:4; Galateni 5:22-25).

4. Să crească neîncetat în sfințenie și evlavie (2 Corinteni 3:18; 1 Petru 1:13-16).
5. Să lase ca dragostea să fie factorul care să le stăpânească fiecare aspect al vieții (Matei 22:37-38; 1 Corinteni 13; 1 Ioan 4:7-12).
6. Să caute să împlinească Marea Trimitere cu cea mai mare grabă – până la revenirea lui Cristos (Matei 28:18-20; Marcu 16:15-18; Fapte 1:8).
7. Să aștepte cu entuziasm răpirea Bisericii (Apocalipsa 22:17).

Adevărul minunat este că Isus vine curând! Mai întâi va veni după Biserica Lui (răpire) și apoi va reveni fizic pe acest pământ (revelație). Ce viitor glorios le-a pregătit Dumnezeu copiilor Săi. Bucuria Domnului și Mântuitorului nostru să te însoțească în veci!

Propovăduiește mesajul Său glorios până la venirea lui Isus!

H. Maurice Lednický

Adevărul minunat este că Isus vine curând! Mai întâi va veni după Biserica Lui (răpire) și apoi va reveni fizic pe acest pământ (revelație). Ce viitor glorios le-a pregătit Dumnezeu copiilor Săi. Bucuria Domnului și Mântuitorului nostru să te însoțească în veci!

VIAȚA ÎN ÎMPĂRĂȚIE

– Epilog –

A fost o bucurie să împărtășesc cu voi pe parcursul ultimilor câțiva ani diverse aspecte ale vieții în Împărăție. Adevărul suprem este desigur faptul că în această viață pământească ne pregătim pentru veșnicia viitoare. Fiecare zi este un dar unic din partea Tatălui ceresc și o ocazie de a ne aprofunda relația cu El și de a sluji ca ambasadori în această lume blestemată de păcat. Aceste câteva concluzii sunt pur și simplu o altă aducere aminte a faptului că dacă Însuși Domnul nostru a fost biruitor în misiunea Sa pământească și noi suntem biruitori și putem/ar trebui să trăim fiecare zi în prezența Lui și călăuziți de harul, pacea și bucuria Lui.

În cartea sa, *Cum ar trebui să trăim?*, Francis A. Schaeffer, apologet și filozof creștin, abordează subiectul impactului culturii asupra creștinismului. El începe cu Imperiul Roman și continuă cu timpuri mai moderne (cartea a fost publicată pentru prima oară în 1977). Este foarte interesant că el citează doi factori majori care au stârnit cumplita persecuție a Bisericii Primare. Primul, insistența ucenicilor lui Cristos cu care declarau existența SINGURULUI DUMNEZEU ADEVĂRAT. Lucrul acesta nu i-ar fi deranjat pe romani dacă urmașii lui Cristos L-ar fi acceptat pe Cristos ca singurul Fiu al lui Dumnezeu și n-ar fi renunțat și denunțat toți ceilalți zei. Al doilea, guvernul și, prin extensie, cultura, nu putea tolera pe nimeni care pretindea că are un STANDARD ABSOLUT pe baza căruia i se evaluau faptele

din timpul vieții și pe baza căruia avea să fie judecat în viitor (pentru veșnicie). Cu cât Roma decădea mai mult, cu atât mai tare creșteau imoralitatea sexuală și perversiunile. Sună destul de asemănător cu ce se întâmplă în multe culturi din zilele noastre. Urmașii lui Cristos au devenit țapii ispășitori pentru evitarea consecințelor comportamentului lor destrăbălat. Asemenea multora care de obicei trăiesc în înșelăciunea păcatului, creștinii erau o distragere a atenției. Dar, așa cum știm, acești nelegiuți nu au scăpat de judecata lui Dumnezeu – aceasta a fost amânată doar pentru scurtă vreme.

Această perspectivă cât de succintă asupra istoriei culturii romane ar trebui să ne dezmeticească atunci când ne gândim la gravitatea războiului dintre Împărăția spirituală a luminii

și cea a întunericului. Poți fi sigur că în zilele noastre (cu aproape 2000 de ani după Imperiul Roman), bătălia s-a intensificat peste măsură.

Lumea din jurul nostru e înțesată de rău – iar ucenicii devotați ai lui Cristos se află în vizorul lui Satan și a cohortelor sale. Apostolii Petru și Pavel au folosit aceeași expresie, „în zilele de pe urmă”, în definierea generației noastre. Petru, în ziua Rusaliilor, declară că promisiunea Domnului de a turna din Duhul Lui peste orice făptură este pentru vremea de acum (cf. Fapte 2:17). De cealaltă parte, Pavel afirmă tot pentru această perioadă că „în zilele de pe urmă vor fi vremuri grele” (2 Timotei 3:1). Ne bucurăm de promisiunea revărsării Duhului Sfânt – și, slavă Domnului, că recolta de suflete intrate în „Împărăția Luminei” este bogată astăzi. Dar împreună cu bucuria, este imperativ pentru noi să ne prindem cu stăruință de mâna Celui Atotputernic. Bătălia nu s-a sfârșit încă. Vremurile pe care le trăim nu sunt un timp pentru „distracție și jocuri”. Noi trebuie să fim pregătiți pentru orice atac – frontal, din spate, pentru orice ambuscadă sau infiltrare a dușmanului – împotriva fiecărui credincios din Trupul lui Cristos.

Credincioșii din timpul Noului Testament au fost fermi în credința lor. N-au avut nicio îndoială că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt fusese turnat peste ei ca o confirmare a promisiunii făcute de Cristos cel Înviat. Așadar, *împuțerniciți și îmboldiți* de această putere supranaturală, ei n-au șovăit să țină piept tuturor împotririlor acestei lumi. Însă noi suntem și mai echipați pentru acest atac din partea Împărăției Întunericului. Noi aveam acum Cuvântul lui Dumnezeu, atât Noul, cât și Vechiul Testament. Pavel numește „*scutul credinței*” arma cu care stingem „săgețile arzătoare ale celui rău” (Efeseni 6:16). Apoi denumește *singura armă de atac* a credinciosului – „*sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu*” (Efeseni 6:17). Ține minte: Isus l-a învins pe diavol în ispitele din pustie cu trei versete din cartea Deuteronom (Matei 4:1-10).

Mai presus de orice, mă rog ca acest studiu să ne amintească de importanța Cuvântului lui Dumnezeu. Această carte infailibilă și inspirată de Însuși Dumnezeu n-a avut niciodată nevoie de revizuire și actualizări. Totuși, nu-i suficient doar să știm ce scrie în Scripturi. Mulți necredincioși cunosc Scriptura. Pentru noi, Biblia trebuie să fie premisa de bază a oricăror activități și decizii pe care le luăm în viață. Când Duhul Sfânt ne dezvăluie adevărul și aplică principiile Cuvântului, ne întărim „în Domnul și în puterea tăriei Lui” (Efeseni 6:10).

Sunt deplin convins că în această eră ne apropiem de sfârșitul evenimentelor hotărâte de Dumnezeu. „Timpul neamurilor” se apropie cu repeziciune de sfârșit. Foarte curând Domnul va veni după Mireasa Lui (toți sfinții răscumpărați, atât cei morți, cât și cei vii) pe care o va răpi (o va lua) pentru „nunta Mielului”. În momentul acela, pe pământ va avea loc cea mai mare dintre toate bătăliile spirituale (Matei 24:21). Împărăția lui Dumnezeu/a Luminei va birui Împărăția Satanei/a Întunericului. Cristos va fi biruitor. Iată viitorul nostru: vom fi cu Dumnezeu Tatăl, cu Dumnezeu Fiul și cu Dumnezeu Duhul Sfânt pentru toată veșnicia – fără limitările impuse de timp.

Dar deocamdată, noi cei care ținem steagul stropit cu sângele vărsat pe cruce suntem angajați în lupta împotriva

Nimicitorului. El nu renunță ușor la teritoriul care pretinde că e al său. Întocmai cum le-a spus Moise copiilor lui Israel: „Să nu te îngrozești de ei, căci Domnul, Dumnezeul tău, care este în mijlocul tău, este un Dumnezeu mare și de temut. Domnul, Dumnezeul tău, va izgoni aceste neamuri dinaintea ta *încetul cu încetul*. Nu le vei putea nimici repede ca nu cumva să se înmulțească vietățile câmpului împotriva ta. Dar Domnul, Dumnezeul tău, ți le va da în mâna ta și va trimite peste ele o mare panică, până sunt nimicite” (Deuteronom 7:21-23, sublinierea autorului).

Isus își zidește Biserica – așa cum a promis că o va face. Sunt locuri pe glob, unde un număr incredibil de suflete intră în Împărăția Luminei, ceea ce, cu mai puțin de un secol în urmă, era imposibil în opinia multora. Și nu este întâmplător. Lucruri care sunt cu neputință la oameni, pentru Domnul nu sunt nici măcar grele (Ieremia 32:17). Cum se poate una ca asta? Primul răspuns: „prin puterea Duhului Sfânt.” Dar Dumnezeu se folosește de bărbați și femei – autorizați de Duhul Sfânt – prin predicarea/învățarea Cuvântului și prin trăirea Lui pentru a arăta calea potrivită către viața veșnică. Este un privilegiu binecuvântat să fi unul dintre ambasadorii lui Dumnezeu în zilele noastre.

„Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău! *Vie Împărăția Ta*, făcă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ! Pâinea noastră, cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi! Și iartă-ne datoriile noastre, precum și noi iertăm datornicilor noștri! Și nu ne duce în ispită, ci scapă-ne de cel rău! *Căci a Ta este Împărăția* și puterea, și slava, în veci. Amin!” (Matei 6:9-13, sublinierea autorului).

În acest model de rugăciune pe care L-a dat ucenicilor Săi în Predica de pe Munte, Isus pomeneste de două ori despre Împărăție. Rugăciunea vizează manifestarea în prezent a Împărăției lui Dumnezeu (prin biserica umplută de Duhul) pe pământ, precum și venirea Împărăției viitoare odată cu revenirea lui Cristos pe pământ (a doua venire) ca să restabilească tronul lui David și să ne ducă în Împărăția Sa veșnică după cei o mie de ani de domnie împreună cu El (Mileniul). Mesajul Scripturii este clar: DACĂ facem parte acum din Împărăția spirituală, vom face parte și din viitoarea Împărăție eternă!

Trăiește ca și când Isus s-ar întoarce astăzi după Biserica Sa...

Chiar și așa, vino, Doamne Isuse!

„În cele din urmă, frații mei, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. *Îmbrăcați toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi nu luptăm împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva conducătorilor, împotriva autorităților, împotriva puterilor acestui veac întunecat, împotriva durerilor răutății din locurile cerești*” (Efeseni 6:10-12, MEV).

Vă las cu încredințarea că ne vom întâlni (sau reîntâlni) curând și vom fi pentru totdeauna împreună în eterna Împărăție a Luminei!

CUM SĂ DUCI MISIUNEA PÂNĂ LA CAPĂT ÎNTR-O CULTURĂ MEREU ÎN SCHIMBARE

de Edgar L. Reed

Anul acesta în Resurse Spirituale ne vom uita mai îndeaproape la cum să ne ducem misiunea până la capăt în cadrul Bisericii – cum să menținem misiunea Bisericii în viață.

Această ediție va aborda subiectul statorniciei într-o cultură în permanentă schimbare. Cum îndeplinim misiunea lăsată de Isus într-o cultură care se schimbă atât de repede? Cum rămânem credincioși misiunii Bisericii – având toată autoritatea de a face ucenici, de a boteza și de a învăța?

Să începem prin a vedea mai întâi care este misiunea încredințată de Isus Bisericii în Matei 28:18-20 (NTR): „Isus S-a apropiat de ei și le-a vorbit, zicând: «Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Prin urmare, duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt și învățându-i să păzească tot ce v-am poruncit! Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului!»”

Biserica numește aceste versete Marea Trimitere. Isus a împuternicit Biserica să ducă mai departe cele patru chemări ale misiunii Sale: să facă ucenici, să boteze și să învețe cu toată autoritatea (puterea).

Misiunea lui Dumnezeu începe cu Geneza și se termină cu Apocalipsa. Încă din ziua în care Adam și Eva au păcătuit, Dumnezeu a vrut ca oamenii să aibă din nou părtășie cu El. Avraam avea să fie o mărturie pentru lume a ceea ce aduce adevărata părtășie cu Dumnezeu în viața unui om (Gen. 12:1-3). În aceste vremuri din urmă, începând cu lucrarea lui Isus, Dumnezeu a ales să folosească Biserica – „adunarea celor chemați” (în greacă, ekklesia). E nevoie să vedem care este rădăcina Bisericii și care este ADN-ul imprimat în noi – o doctrină reînnoită a misiunii Bisericii lui Isus – așa cum observăm la credincioșii din Faptele Apostolilor.

Misiunea

Biserica: un Trup îmbrăcat cu autoritate

Lumea caută autoritate reală – putere reală – adevăr

Oamenii caută ceva sau pe cineva care are autoritatea să îi ajute. Ei caută soluții la problemele și greutățile din viețile lor.

Bisericii i s-a dat autoritate și putere autentică. Biserica are soluții la problemele cu care se confruntă oamenii. Îndoielile și problemele de astăzi nu sunt cu nimic mai diferite decât atunci când Isus Și-a trimis ucenicii să zidească Biserica. Ucenicii și cei care credeau în El făceau parte dintr-o națiune cucerită aflată sub stăpânirea Imperiului Roman. Noua biserică (membrii căreia erau numiți oameni „ai Căii” conform Fapte 9:2) era supusă cercetării minuțioase a liderilor religioși evrei care puneau accent pe supunere față de Lege și tradițiile religioase. Biserica, în schimb, vine să proclame o nouă doctrină: pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul, Domnul, Împăratul, Răscumpărătorul și Tămăduitorul.

Trăim vremuri nesigure, așadar hai să privim la câteva lucruri cu care se confruntau ucenicii când Isus le-a poruncit să se „ducă”.

- Isus fusese răstignit, dar acum se ridicase din mormânt și era viu. Isus continua să le vorbească despre Împărăția Lui.
- Isus le-a spus totodată că nu va rămâne pentru totdeauna cu ucenicii Săi. Aceștia au fost atât de dezamăgiți încât s-au întors la pescuit de pești în loc să se supună chemării care li se făcuse, aceea de a fi „pescari de oameni” (Matei 4:19).
- Isus promite că le va trimite un prieten care are putere – pe Duhul Sfânt (Ioan 16:7-11).
- Isus le spune să aștepte ca să fie îmbrăcați cu PUTERE pentru a îndeplini misiunea încredințată Bisericii și fiecărui credincios (Fapte 1:4-5).

Declarația „toată autoritatea” sau „toată puterea” este valabilă pentru Biserică.

Bisericii primare i s-a dat TOATĂ puterea.

Isus a afirmat cu îndrăzneală în Matei 28:18b: „**Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.**” Afirmatia ne aduce la cunoștință faptul că nu putem greși dacă ne investim viața în El.

El deține autoritatea asupra ÎNTREGULUI cer și pământ. El are autoritate asupra Satanei și asupra TUTUROR demonilor lui. ORICE conducere, autoritate, putere și domnie îi este supusă Lui.

Isus are ULTIMUL cuvânt.

El le-a dat TOATĂ autoritatea ucenicilor și credincioșilor ca să îndeplinească misiunea pe care le-a poruncit-o.

Puterea rugăciunii – noi suntem oameni care se roagă.

Prin natura misiunii încredințate, credincioșii se văd nevoiți să se plece pe genunchi când își dau seama ce li s-a cerut să facă: „Duceți-vă cu TOATĂ AUTORITATEA și PUTEREA, cu TOT ceea ce v-am învățat la TOȚI oamenii, de TOATE limbile, din TOATĂ lumea.” Mărimea însărcinării îi face pe credincioși să fie oameni ai RUGĂCIUNII.

În rugăciune, noi:

- căutăm înțelepciunea Lui - căutăm călăuzirea Lui
- căutăm îndrumarea lui divină – dorim ca PUTEREA să fie vie/activă
- căutăm intervenția Lui în circumstanțele vieții de fiecare zi

Hai să privim mai îndeaproape la ucenicii care au fost provocați să se ducă. Aceștia erau 11 pescari lipsiți de educație, un vameș, un necredincios, așa-ziii oameni „ai Căii”. Nu aveau instruire religioasă asemenea învățătorilor, erau speriați, săraci, neorganizați, nesiguri de ce li se va cere să facă, însă

